

LESLIE CHARTERS

**SFÎNTUL
CONTRA TIGRULUI**

Editura CULT-ROM

Tehnoredactor C. PEȚA

Corector. R. PEȚA

Coperta. C. LICAREȚ

CAPITOLUL I

UNDE SIMON TEMPLAR FACE O CUNOȘTINȚĂ PLACUTĂ

Baycombe, e un orășel aşezat în regiunea atit de pustie a districtului Devonshire încât, cu toată căldura insuportabilă din luniile Iulie și August, el e lipsit în total de turiști, cari ar fi putut găsi acolo un colțisor discret și placut pentru a-și petrece în tihă vacanțele lor. Din această cauză, Tânărul care venise să se stabilească în Baycombe, se văzu obligat să ducă o viață monotonă, cu toate că se afla acolo numai de trei zile și nu era un om prea formalist.

Simon Templar, cunoscut în Anglia — și aiurea — sub porecla de „Sfântul“, era un bărbat de douăzeci și șapte de ani, înalt, brun, cu față inteligentă și hotărătă, cu ochii albaștri. Baycombe, care timp de cîteva secole nu avusese nici un eveniment mai important care să-i turbure liniștea, nu întârzie să urzească în jurul noului venit o legendă misterioasă, căci, chiar a doua zi dela sosirea lui, Simon făcuse tot posibilul pentru a provoca curiozitatea locuitorilor.

Casa pe care o locuia fusese construită în timpul războiului, atunci cînd War-Office-ul, alarmat de unele svenuri, se temea de o debarcare de trupe dușmane pe coasta engleză. Fără îndoială că Baycombe era locul cel mai potrivit pentru aşa ceva, căci War-Office-ul hotărîse, după o scurtă deliberare, să ridice pe dealul orașului o fortăreață, care să

poată rezista unei eventuale invazii. Dar, în 1918, tunurile fură îndepărțate, iar cetățuia rămase abandonată și nelocuită, pînă cînd Simon Templar o închirie de la Stat pentru suma de douăzeci și cinci de lire și se stabili acolo, împreună cu Horace, valetul lui credincios.

La ora nouă dimineața, în cea de a treia zi, (Sfântul nu se scula niciodată devreme), Horace intră în camera stăpânului său, aducând o ceașcă cu ceai și un lighean cu apă caldă.

Timpul e frumos, domnule! spuse el, înainte de a se retrage.

De opt ani, de când era în serviciul lui Templar, Horace făcea zilic aceeaș observație, chiar dacă vorbele lui nu se potriveau cu buletinul meteorologic.

Sfântul clipi, se întinse de câteva ori și cu ochii pe jumătate deschiși, constată că optimismul lui Horace era justificat. Camera era inundată de soare. Simon suspină și sări din pat. Se rase, înghiți ceaiul călduț, îmbrăcă un costum de baie și ieși în curtea fortăreții. După câteva minute de gimnastică — sărituri de coardă și *shadow-boxing* — străbătu distanța ce-l despărțea de marginea falezei și începu să coboare pantă abruptă. Marea era chiar sub picioarele lui.

Simon înnotă un sfert de milă în toate felurile și reveni încet în spatele stâncilor, pe cari le scoborîse mai înainte. Se culcă apoi pe nisipul cald, așteptînd ca razele soarelui să-l usuce.

Z-z-z-z-z!

Un șuerat spintecă aerul tăcut, foarte aproape de el. Piatra, pe care o privea distrat, făcu un salt în aer și recăzu, nu departe de glonțul, care o lovise.

— Prost tras! murmură Sfântul liniștit. I-a tremurat probabil, mâna!

Se întoarse și privi în jur. Se afla pe una din extremitățile plajei semi-circulare. În fund, se ridică orașul. Un calcul rapid arăta lui Simon că proiectilul fusese tras dintr-un punct

al falezei, situat între cetățuie și port, dați nimeni nu apără pe creasta dealului. Câteva secunde mai târziu, o siluetă se desemnă pe marginea stâncilor și vocea lui Horace se auzi, chemându-l.

Sfântul se ridică și urcă spre el, fără să-i fie frică că atentatorul nevăzut și-ar fi putut repeta tentativa. Ajuns sus, cu mâinile în șolduri, privi țintă locul de unde credea că venise glonțul. La un sfert de milă se ridicau câteva tufe de jasmin spinos. Sfântul ridică din umeri și se întoarse spre Horace, care se mira de calmul stăpânului său.

— Tigrul își cunoaște meseria, făcu Simon cu un surâs de admiratie.

— Din contră, e un amator! bombăni Horace. Celălalt ar fi tras mai precis, mai ales într'un om atât de neprevăzător ca Dvs. Poate că astfel v'ar fi făcut să vă păziți altădată!

Sfântul zâmbi; îi plăcea grija pe care o avea Horace pentru pielea lui.

— Hai, pregătește-mi dejunul! spuse el cu blândețe.

Horace se îndepărta, urmat de stăpânul său. După treizeci de minute, în care timp Simon Templar își schimbase costumul de băie cu un pantalon cenușiu și o cămașă de mătase, servitorul îi aduse mâncarea.

— Horace, băiatule, spuse Sfântul după ce terminind dejunul, își aprinse o țigare, cred că de data aceasta, muzicanții din orchestră și-au acordat instrumentele și aşteaptă ca maestrul să le dea semnalul pentru a începe uvertura...

— Se răcește cafeaua, observă valetul.

— Îți lipsește poezia, scumpul meu Horace, suspină Templar, și-mi pare rău că metaforele mele te lasă indiferent. Presimt că serbarea de care îți vorbeam va avea loc chiar astăzi.

Sfântul își sorbi cafeaua, termină de fumat, apoi se sculă și se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să dau o raită, spuse el. Într'o oră voi fi înapoi.

— Un moment, domnule...

Simon se opri. Horace scotocî în buzunarul hainei și scoțând un revolver uriaș și greoi, din timpul răsboiului, îl întinse stăpânului său.

Luați-l, spuse el. Găurește mai bine decât armele automate.

— Îți mulțumesc, răsunse Simon râzând. Face prea mult sgomot; aşa că o prefer pe „Bella“ mea.

Sfântul își ridică mâneca și dintr-o teacă de piele, ce era legală pe antebrațul drept, trase un cuțit lung și ascuțit. Arma era perfect echilibrată și avea un mâner de fildeș. Simon aruncă pumnalul în sus, îl primse cu agilitate și îl vârâ atât de repede, înapoi în teacă, încât se putea crede că totul nu fusese decât o viziune.

— Să n'o vorbești de rău pe „Bella“! făcu el amenințându-l pe Horace cu degetul. E de o mie de ori mai practică decât armele cu sgomot.

Și Sfântul se îndepărta cu pași mari, lăsându-și ajutorul bombânind. Scoborî panta stâncoasă și fluerând, se apropi de tufișul de jasmin, pe care-l privise de dimineață și de unde presupunea că venise împușcătura. Cercetă cu atenție pământul din jur, dar nu găsi nimic, care i-ar fi putut liniști curiozitatea. Degeaba, în apropierea falezei, el văzu scânteind în soare cămașa unui cartuș gol.

Mauser 315, murmură el. Cât de ticălos e acest Tigru!

Ridică de jos cartușul și gânditor, își continuă drumul, care ducea spre marginea plajei.

Baycombe nu era decât un orășel de pescari, construit pe malul mării și înconjurat din două părți de stânci masive și roșii. Avea o priveliște admirabilă, care ar fi trezit interesul oricărui pictor sau turist, iubitor de natură. Prin intermediul lui Horace, care frecventa în fiecare seară hanul local, Simon Templar aflase numele și reputația celor ce erau socotiți că făceau parte din aristocrația orășelului. Cel mai bogat era un oarecare Hans Bloem, un bărbat de aproape cincizeci de ani și care avea renumele de cel mai avar om din Devonshire. Bloem era des vizitat de nepotul său, ce era tot atât de popular printre locuitori, pe cât era

unchiul de nesuferit: Algernon Lomas-Cooper era un bărbat Tânăr, monden și purta monoclu, din care cauză pescarul îl socoteau puțin idiot. Mai era un magistrat, în retragere, Sir Michael Lapping și un comerciant bogat, ce se lăsase de afaceri, Sir John Bittle. Bineînțeles, în Baycombe, ca în orice localitate de pe malul mării, se mai găsea și o vilă boerească, a cărei proprietară era Miss Agatha Girton, o domnișoară în etate și cu înfațare bărbătească, ce trăia acolo, urită și disprețuită de locuitorii, cari își rezerva simpatia și admirarea lor pupilei lui Miss Girton, o Tânără fata de douăzeci de ani.

Restul aristocrației locale mai cuprindea doi funcționari pensionari, Smith și Shaw și pe un medic, doctorul Carn.

— În afara de această Tânără fată, murmură Simon privind orașul, care se întindea sub picioarele lui, nici unui nu merită atenția mea. Va fi ea oare eroina aventurii, care se pregătește?

Cu pași ușori, ca de plimbare coborî pantă și se îndreptă spre hanul local, „*Luna Albastră*”. În apropiere de unica prăvălie a stațiunii, acostă o femeie, care ieșea de acolo.

— Sunt nelămurit, ii spuse Sfântul, susținînd-o și ridicându-i pachetul pe care Tânără fată îl scăpase jos. Fără îndoială că d-ta ești pupila lui Miss Girton. Miss Pat, nu-i aşa?

Fata îl privi cu atenție și surâse delicios. Era înaltă și sveltă.

— Patricia Holm e numele meu, spuse ea, iar d-ta ești, desigur, Misteriosul Necunoscut?

— Cum aşa? M'ați și botezat? făcu Sfântul cu un aer interesat.

În privința d-tale se vorbesc multe, răspunse Tânără.

— Sunt mândru de atenția pe care mi-o dau locuitorii din Baycombe, spuse Simon zâmbind.

— Ce te-a atras în acest colț pierdut al regiunii noastre? întrebă Patricia curioasă.

— Dorul de aventuri, răsunse Sfântul. Mi s'a spus că aici te poți îmbogăți mai repede ca într'altă parte.

Ea îl privi cu sprâncenele încruntate, dar obrazul lui Templar arăta atâtă nevinovătie încât se părea că vorbele pronunțate erau lipsite de cinism.

— Niciodată n'aș fi crezut, săcu Patricia că Baycombe poate oferi străinilor perspectiva unei aventuri. De când locuiesc aici n'am remarcat nimic anormal, în afară de un incendiu.

— Dimpotrivă, replică Sfântul râzând. După părerea mea, acest orășel ar trebui recomandat oricărui aventurier, care se respectă, ca unul dintre punctele cele mai rare ale Angliei, unde se petrec crime, atacuri și alte lucruri asemănătoare.

Ajungând în dreptul vilei, Patricia Holm se opri.

— Vrei să-mi faci plăcerea de a intra pentru o clipă? întrebă ea.

Sfântul nu era timid.

— Bucuros! răsunse el.

Ea îl conduse într'un vast salon, puțin întunecos, dar aranjat cu mult gust.

— Mă duc să o previn pe mătușa mea, spuse Patricia. Va fi fericită să te cunoască.

— Sunt de aceeaș părere, răsunse Simon cu modestie.

Chiar din clipa în care Miss Girton intră în salon, Templar înțelesese dece locuitorii din Baycombe o numeau cu dispreț: „Oribila domnișoară“. Stăpâna vilei avea o infățișare aproape bărbătească și strânse mâna nouui venit cu o putere puțin obișnuită la femei îi etate. Obrazul îi era tardat, avea îmbrăcămintele oarecum sombră, iar părul îl purta tăiat scurt.

Tocmai mă întrebam când voi avea fericirea să te cunosc, spuse ea. Vino într'o seară la masă; te voi prezenta prietenilor mei.

— Nu mă aşteptam să găsesc la Baycombe o primire atât de prietenească și mi-am lăsat smoking-ul la Londra, răspunse Simon Templar.

— Nu vrei să rămâi acum?

— Vă mulțumesc din toată inima, dar ma aşteaptă valetul cu masa. Îmi poartă o grija atât de mare, încât observându-mi lipsa, e în stare să pornească în căutarea mea, înarmat cu un formidabil revolver. N'aș vrea să pricinuiască vre'un accident.

Urmă o pauză. Simoni exămină cu atenție o vasă de Venetia, fără să pară ierat că pronuntase cuvinte lipsite de politețe.

— Mr. Templar a venit la Baycombe împins de dorul aventurilor, explică Pat.

— Îl doresc succes, spuse bătrâna domnișoara. Cred că vei primi invitația mea pentru dejunul de mâine, Mr. Templar?

— Cu mare placere! murmură Stanwell încinindu-se. Sper că până atunci nu voi uita amabilitatea d-tale, Miss Girton, chiar dacă aventura, pe care o aştept, mă va face să iau parte la ea.

Stăpâna vilei se scuză și Sfântul rămasă câteva minute de vorbă cu Patricia. Fumă o țigare, apoi își luă rămas bun în timp ce Tânăra fată îl conducea spre poartă, îi spuse:

— Sunt sigur că ți-ai făcut o proastă impresie despre mine, Miss Pat. Nu-i vina mea. De astăzi dimineață însă, mi-am dat seama că cineva de aici, din Baycombe, are tot interesul să mă vadă la trei metri sub pământ. Din fericire, acest lucru nu mă sperie. Voiu să-l înving, după cum am înviat și în celealte rânduri.

Se înclină și se depărta spre fortăreață, fără a mai aduce un cuvînt. Îl găsi pe Horace agitat, așteptându-l în fața casei.

Încă cinci minute și aș fi plecat în căutarea cadavrului Dvs. Sunteți atât de imprudent, încât Tigrul v'ar fi putut ucide nu odată, ci de cinci-șase ori!

Horace, băiatule, ii spuse Sfântul vesel, am cunoscut acum o oră pînă cea mai delicioasă creațură din lume. După regula unui roman polițist, mă simt nevoit să o salvez de câteva ori înaintea săptămânii viitoare, iar în ultimul capitol după ce o voi îmbrățișa, mă voi căsători cu ea și vom avea împreună mulți...

— Masa e servită, îl întrerupse Horace.

Sfântul zâmbi și intră în sufragerie. Se așeză la masă și stătu mult timp gânditor, fără să privească omleta presărată cu măestrie de bravul servitor. Știind că Tigrul se ascundea în Baycombe, Simon venise de departe, de cealaltă parte a Oceanului, pentru a lua din safe-ul banditului suma de un milion de dolari. Duelul făgăduia să fie interesant și dorința Sfântului de a învinge era mult mai puternică decât cea a fiorosului Tigru.

CAPITOLUL II

UNDE SIMON POMENEŞTE DE UN MILION, IAR CARN PRINDE FLUTURI

— Îl vei vedea cu siguranță, spuse Patricia. Va dejuna cu noi.

Tânărul căruia i se adresase, Algernon Lomas-Cooper, era un bărbat ce părea să aibe treizeci de ani, înalt, blond cu un obraz purpuriu și proaspăt ras.

— E foarte simpatic, continuă Patricia, dar îi reproșez numai libertatea cu care vorbește despre crime și atacuri; pretinde chiar că aici, în oraș, se află cineva care vrea să-l ucidă.

— Probabil că are idei fixe, răspunse Algy.
Patricia clătină din cap.

— Nu, făcu ea cu convingere, nu sunt de părerea tă.
În afară de aceasta, nici nu are aerul că glumește.

— Cu atât mai bine, spuse Algy. Vom avea puțină mișcare în monotonul nostru orășel. Îi voiu fi foarte recunoscător dacă va face aceasta.

După o oră, Patricia îl văzu pe Templar venind spre vilă și-l întâmpină la poartă. Sfântul era îmbrăcat cu eleganță și părea bine dispus.

— Deocamdată, mai trăesc, începu el. Unul din ferocii criminali au dat aseară târcoale fortăreții, dar i-am turnat în cap o cană de apă; apa rece e remediul cel mai bun pentru a liniști creerul unui criminal.

— Glumele d-tale mă înfricoșează, protestă Patricia pe un ton forțat. Sper că nu vei face acelaș lucru cu invitații noștri.

În ochii Sfântului licări o flacără veselă.

— Voiu face tot posibilul să nu-i decepționez, făgădui el.

Patricia îl conduse în salon și-i servi un cocktail.

Algy fu adus și prezentat lui Simon.

— Încântat! De când aşteptam această ocazie! strigă el.

— Într'adevăr? făcu Sfântul cu naivitate.

Algy își aşeză monocul în arcadă și-l examină pe vizitator cu un fel de îndoială.

— Deci, d-ta ești Misteriosul Necunoscut? continuă el. Oare nu te supără porecla pe care ți-am dat-o?... Și aceasta numai din cauză că ai închiriat fortăreață! Ce idee originală!

— Algy, nu ești deloc politicos, îl întrerupse Patricia. Du-te, te rog și anunță pe mătușa Agatha că o aştep-tăm.

— E nepotul lui Hans Bloem, observă liniștit Sfântul, când ușa se închise în urma omului cu monoclu. Are treizeci și patru de ani, a stat câtva timp în America de Nord și are de gând acum să ia în posesiune minele de aur din Transvaal.

Pat nu isbuti să-și ascundă mirarea.

— După câte văd, îl cunoști mai bine decât mine! spuse ea.

— Pentru un aventurier este o obligație să se amestece în treburile altora. Recunosc că nu e prea politicos, dar întotdeauna trebuie să fi prudent.

— Ești poate tot atât de bine informat și în privința mea? întrebă ea pe un ton neliniștit.

— Nu cunosc multe amănunte. Ai studiat la May-field; Miss Girton nu e mătușa d-tale, ci o verișoară îndepărtată. Duci o viață liniștită, ai călătorit foarte puțin;

averea dumitale se află în mâinile lui Miss Girton, care îți-o va administra până când vei împlini douăzeci și cinci de ani, adică peste cinci ani.

— Îți dai seama; întrebă ea, că devii imposibil?

Sfântul zâmbi și clipe afirmativ.

— Singura mea scuză, spuse el, e că trebuie să mă interesez de persoanele pe care le vizitez, atunci când îmi știu viața în pericol.

Contemplă o clipă lichiorul galben din pahar, din care încă nu băuse.

— În sănătatea d-tale, ură el, căci am incredere în bunătatea d-tale. Sunt sigur că nu mă vei otrăvi.

Apoi, puse paharul gol pe masă și zâmbi din nou.

Patricia nu avu timp să răspundă. Algy revenea cu Miss Girton și cu un bărbat înalt și slab, cu fața sbârcită, pe care gazda îl prezentă:

— Mr. Bloem.

— Sunt mulțumit că vă pot face cunoștință, murmură Sfântul, și foarte trist că acțiunile minelor din Deep斯 sead în fiecare zi. Nu cumva a sosit momentul potrivit pentru a le cumpără?

Bloem tresări și se uită la Templar cu un aer surprins.

— Pari să fi în curent cu mersul Bursei, spuse el.

— E extraordinar, nu-i aşa? îl aprobă Simon cu un surâs nevinovat.

Sosirea unui alt invitat îl făcut pe Bloem să-și înghită răspunsul: Sir Micael Lapping, fost magistrat, care strânse cu putere mâna Sfântului, privindu-l de aproape. Sir Michael era miop.

— Îmi amintești de un om pe care l-am văzut odată la tribunalul din Old Bailey, spuse judecătorul. Din păcate, am uitat împrejurările.

— Eu le cunosc, îl întrerupse Simon. Semăn cu un bandit, Harry le Duc, pe care l-ați condamnat la șapte ani închisoare grea. Acum șase ani, a evadat și după unele sfonuri, se

pare că a revenit în Anglia. În locul dvs., eu n'aș ieși seara neînsoțit.

Sfântul voia să ia brațul lui Miss Girton pentru a o conduce în sala de mâncare, dar bătrâna i-o arăta cu un gest pe Pat.

— Ti-ai călcăt cuvântul de două ori, murmură Pat.

Am vrut ca să le atrag atenția asupra mea, se scuză el, dar de acum înainte, îți promit că voi fi cât se poate de tăcut în această privință.

În tot timpul mesei, care fu aproape regească pentru un orășel atât de modest, ca Baycombe, Simon luă parte la discuția generală. Călătorise mult și cunoștea punctele cele mai opuse ale globului. Din când în când, el observă privirea pătrunzătoare a lui Pat și surâsul, cu care îi răspunse, o făcu pe aceasta să se înfurie.

Sfântul povestii cum lucrase la o mină de aur din Africa de Sud și cum pierduse într'o singură noapte, la poker, ceeace câștigase în câteva luni de muncă obosită. Istorisi apoi despre contrabanda de arme la care luase parte în China, despre traficul de whisky în America și despre cel de parfum în Argentină.

— După o viață atât de bogată în aventuri, observă Miss Girton, orășelul nostru trebuie să te plăcătasească enorm.

— Nu sănătatea d-tale, răspunse Simon politicos, Baycombe oferă multe lucruri neprevăzute, cu tot aerul lui liniștit.

— Și ce ai de gând să faci aici? îl întrebă Bloem.

— Să găsesc un milion de dolari, făcu Sfântul pe un ton vesel. Îmi place să trăiesc în lux și renta mea de cincisprezece mii de lire pe an nu-mi ajunge.

— Mi-e teamă, interveni Lapping, că-ți va fi greu să găsești un milion de dolari tocmai aici, în Baycombe.

Sfântul își pușe mălinile pe fața de masă și-și examină unghiiile cu cea mai mare atenție.

— Sunt optimist, Sir Michael, spuse el, și nu mă descurajează prea ușor. Mi s-a spus că în Baycombe voi găsi

— un milion de dolari și eu nu mă îndoiesc de ceea ce învîntul unui muribund — al unui muribund, căruia am încercat să-i salvez viața — din Ayer Parlyt, de lîngă Singapore. Omul fugise în junglă de echipa dușmanilor săi, dar un Malaez, îl prinse și-l înjunghie. Am făcut tot ce am putut pentru a-l salva, dar nenorocitul a murit în brațele mele... înainte de a-mi spune toată povestea lui... Dar, vă plictisesc, domnii mei!

— Cîtuși de puțin, dragul meu! protestă Algy Sfîntul scutură din cap.

— Sînt sigur că vă voi plăti dacă mai continui. Știți că în Brazilia, acum patru ani, există...

Și fu imposibil să-l readucă pe Simon la povestea lui despre milioanele de dolari.

Puțin după ce se servi cafeaua, el se scuză și Patricia îl conduse pînă la poartă.

— Cînd mă vei cunoaște mai bine, spuse Templar tineri, îmi vei ierta slăbiciunea pe care o ai de a nu-mi ține făgăduielile.

— Poate că ai dreptate, răspunse Patricia cu un zîmbet îngeresc. Un aventurier ca d-ta nu poate întreține o societate vorbind numai despre artă și pictură.

Cu toate protestările lui Horace, Sfîntul părăsi fortăreața chiar în aceeași după amiază. Voia să se plimbe prin împrejurimi, pentru a se familiariza cu topografia locurilor. Urcă dealurile falezei și după o hoinăreală de trei ore, cunoștea toate particularitățile terenului, tot atât de bine ca și un băstinaș.

În timp ce se întorcea pe inserate din aceasta explorare, Simon îl întîlni pe străin și prezența acestuia prin acele locuri pustii și acoperite cu tușuri dese de jasmin sălbatic î se păru curioasă. Sfîntul se opri gînditor, cu sprîncenele încruncitate.

Omul purta pantaloni de golf de o culoare roșcată, iar pe spate îi era legată o cutie metalică. În mînă ținea o

plasă de prins fluturi. Necunoscutul făcea salturi disperate și cerceta lufișurile cu o mină nerăbdătoare. Se părea că nu observase sosirea lui Templar, căci Sfîntul ajungind fără zgomet în spatele lui, îl găsi aplecat peste un boschet. Deodată, străinul săcu o săritură, scoase un strigăt de triumf și în clipa următoare ținea între degete, o minusculă coleoptera. După ce o cercetă cu un aer satisfăcut, necunoscutul se scotocî în buzunare și vîrî insecta într-o cutie de crăciuni. Transpirat, se sculă în picioare, se întoarse și se găsi față cu față cu Simon.

Buna seara, spuse el fără să pară surprins de prezența Sfîntului și ștergîndu-și nădușeala de pe obraz cu o batistă verde.

E într-adevăr bună, răspunse Templar vesel, privindu-l cu atenție.

Era un bărbat mai scund decît Sfîntul, dar mai gras. Ochii lui mari, puțin copilărești, străluceau în dosul unor ochelari cu ramă de os. Purta o mustață blondă, lăsată pe buze. Aspectul acestui om în floarea vîrstei, îmbrăcat într-un costum țipător și înarmat cu ridicula plasă de fluturi, îl amuză enorm pe Simon.

Ești doctorul Carn, nu-i aşa? întrebă Templar.

De unde mă cunoști? săcu străinul tresărinde.

Am ghicit, răspunse Sfîntul. Mi-a fost destul de ușor, căci d-ta nici nu ai aerul unui medic. Cum îți merg treburile? Nu acestea recente, ci celealte...

Carn cercetă atent pe tînărul aventurier, dar față Sfîntului era de nepătruns.

Ești tare, Templar...

Templar pentru aristocrația din Baycombe, îl îndreptă Simon, dar pentru d-ta săt Sfîntul! Bineînțeles că săt tare, căci alțfel aş fi murit de mult. În tot cazul, am o memorie foarte bună... o memorie a fizionomiilor!

Ești tare, dar de data aceasta, te înșeli, răspunse doctorul.

— Ai putea să-mi spui, doctore Carn, de ce îți disformezi buzunarul hainei purtând un revolver de un calibră atât de mare? Te temi de vre-un scarabeu, sau vre-o altă insectă care îți-a jurat o cruntă răzbunare?

Carn, roșu, încercă să-si recapete sîngele rece. Sfîntul era într-adevăr extraordinar!

— Cercetările botanice te-au obosit, dragul meu, urmă vesel Templar luîndu-l de braț. Sînt de părere să vii în fortăreața mea și să-mi primești umila ospitalitate la un cognac. Nu-i cine știe ce, dar pentru spiritul d-tale un păharel de alcool va fi un minunat întăritor.

— Ești un tip uimitor, Templar, spuse doctorul cîteva minute mai tîrziu, așezat în fața unui Martini. Ai prea multă îndrăzneală!

— Cel care nu îndrăznește în viață, făcu Sfîntul cu seriozitate, e un om pierdut!

Carn își luă o poziție mai plăcută în fotoliu și-și aprinse o țigare.

— Știu, Templar că n-ai venit aici pentru a admira marea și nici pentru a cultiva legume. Nu te deranjezi decît atunci, cînd ai de cîstigat vre-o sumă importantă sau vre-o misiune de îndeplinit.

— Și vrei să părăsesc terenul de luptă înainte de a da ochii cu noii mei dușmani? murmură Sfîntul.

— Nu, căci îți cunosc curajul. Ce crezi că am făcut de la venirea mea în Baycombe?

— Ai prins insecte și fluturi! rîse Simon ironic.

Doctorul făcu un gest de nerăbdare.

— Am mai spus că ești tare, Sfîntule, replică el, dar nici eu nu sănătatea prost. Știu cîte te-a adus în Baycombe și pentru a-ți zădărnici planurile, am venit și eu aici. Aș prefera să văd în d-ta un prieten și nu un adversar. Îmi primești propunerea?

Sfîntul nu se mișcă, însfundat în fotoliul său. O lampă cu petrol lumina slab încăperea.

— Nici pentru un milion, răsunse înștiit Simon, chiar dacă mi-ai oferi milionul de dolari furat cu atîta abilitate de la Confederate Bank din Chicago. Îl vreau întreg, scumpul meu Carn!

— Crezi că-ți va fi ușor?

— Nici nu mă îndoesc, răsunse Sfîntul calm.

Simon se ridică pe jumătate, apoi continuă cu acelaș glas liniștit.

— Mai e un motiv care mă face să-ți refuz propunerea Carn. Nu îngădui ca „Banda Tigrului“ să asculte pe la ferestre!

— Ce vrei să spui? întrebă Carn.

— Vreau să spun, urmă Sfîntul, ridicînd glasul, că în această clipă, unul dintre acești ticăloși ne supraveghează și dacă cumva fac vreo mișcare, trag.

CAPITOLUL III

UNDE SFÂNTUL ÎL VIZITEAZA PE SIR JOHN BITTLE

Carn sări în picioare și duse mîna la buzunarul unde ținea revolverul. Sfântul rîse încet.

— A dispărut, scumpul meu doctor, săcu el. Probabil că știi cât de obositoare e o astfel de veghe. Numai în romanele polițiște întilnești contrariul.

Simon vorbea foarte calm; stinsese lampa în clipa cînd se sculase Carn și cuvintele lui păreau că vin de dincolo de mormînt.

— Nu te mișca, urmă Sfântul. Mă duc să văd ce-i pe afară.

Carn îl auzi pe Templar ieșind și cîteva secunde mai tîrziu, Horace intră înăuntru cu o luminare aprinsă. În mîna dreaptă ținea un revolver uriaș. Fără să pronunțe vre-un cuvînt, puse luminarea pe podea, într-un colț al camerei.

— Ce viață trepidantă la un asemenea om! săcu Carn.

Horace întoarse spre el o privire neîncrezătoare... și revolverul.

— Hm! mormăi el.

Sfântul se înapoie peste zece minute.

— Nimic de făcut! rosti Templar. Întunericul e de ne-pătruns și după părerea mea, individul a dispărut în direcția orașului. Adu-ne de băut, Horace!

Credinciosul valet se înclină și părăsi încăperea în tâcere. Simon reaprînse lampa și lumina aruncă asupra lui o lumină înfricoșătoare.

— Prefer să te am de partea mea, continuă doctorul. Gîndește-te bine. Nu vei avea decît de ciștigat.

Cu mîinile în buzunarele pantalonilor, Sfîntul își privi invitatul cu un aer glumeț.

— E o ofertă oficială? întrebă el.

— Nu, dar d-ta știi bine că în cele din urmă voi aranja și aceasta.

— Îți mulțumesc, spuse Templar. Dar nu mă tentea ză. Dacă vrei însă să mă ajută, îți pot ceda o parte, inspectore Carn!

— Dr. Carn!

Sfîntul zîmbi.

— Ai de gînd să continui mai departe acest joc? făcu el.

Carn se încruntă.

— Cum vrei! răspunse el, ridicîndu-se.

Simon îl conduse cîțiva pași mai departe de fortăreața sa, apoi își luă rămas bun și se întoarse. Dar, cînd fu sigur că inspectorul era prea departe pentru a-l vedea se strecură prin umbră spre vila lui John Bittle. Clădirea milionarului îl interesa. Cu toate că ora zece din noapte trecuse de mult, Sfîntul era mai mult ca sigur că fostul comerciant nu se culcase încă.

Vila era înconjurate de un zid atît de înalt, încît îi dădea aerul sinistru și misterios al unei închisori. Simon ii făcu un ocol și descoperi două intrări: prima, era o poartă veche și zăvorită, ce dădea în grădină, iar cealaltă, intrarea principală, părea de nepătruns prin grosimea și ferecarea ei.

Mai rămînea zidul. Din fericire. Templar era înalt și pentru el însemna o jucărie ca să-l sară. Ridicîndu-se în vîrful picioarelor, atinse cu mîna creasta zidului și cu un mic efort ajunse sus. Nici un zgromot suspect nu arăta că fusese zărit.

Simon sări în interior cu agilitatea unei pisici, apoi, lipit de zid, făcu cîțiva pași spre dreapta. Se apleca și căută ceva prin iarbă. Sfîntul nu se înselase: comerciantul își pre-văzuse grădina cu semnale electrice de alarmă. Cu grija, îndepărta firul și trase zavorul de la poarta cea veche, pentru a-și asigura o eventuală retragere.

În cele din urmă, înaintă spre vilă, aplecat și mergînd mai mult în mîini, fără să negligeze celelalte fire electrice, pe care le mai întîlni.

Partea clădirii, pe care o avea în față, era cușundată în întuneric. După cîteva secunde, Simon o ocoli și se găsi în dreptul unei ferestre lunate și pe jumătate deschisă. Camera din care venea această lumină era o bibliotecă mare, elegant mobilată cu covoare orientale, panoplii cu arme și rafturi pline de cărți.

În mijlocul ei, într-un fotoliu luxos, un om de o vîrstă mijlocie părea că citește o carte: Sir John Bittle, fără îndoială. Milionarul era foarte corpulent și arunca un fum gros din țigară.

Simon socotea că Bittle era singur, cînd îl auzi deodată vorbind:

— Aceasta e situația, fetișo.

Simon rămase pe loc timp de o secundă, ca o statuie de piatră.

Apoi, o voce cunoscută răspunse milionarului:

— E imposibil!

Templar făcu un pas în lături și zări pe Patricia în fața lui Bittle. Tânără, palidă și nervoasă, mototolea în mîini o batistă albă.

Bittle rîse.

Cred că documentele și-o vor dovedi.

Și, scoțînd din buzunar un pachet cu hîrtii îl aruncă pe genunchii Patriciei.

— Am multă răbdare, dar mătușa d-tale trebuie să-și plătească datoriile, continuă el, altminteri, terenurile și casa voastră vor trece în posesiunea mea.

- Dar n-avem bani.
 - Nu mă interesează. Ori aşa, ori aşa. Una din două.
 - Nu poți fi atât de nemilos. Ce importanță are pentru d-ta cîteva mii de lire?
 - O importanță capitală! răsunse Bittle calm, căci ele îmi îngăduesc să-mi impun condițiunile.
 - Ce condițiuni? făcu fata neliniștită.
 - Aș fi foarte fericit să-mi fii soție, murmură el încet.
- Timp de o clipă, Patricia nu se mișcă ca și cum n-ar fi înțeles. Apoi, sîngele îi înroși obrajii.
- Iată răspunsul meu, ticălosule! strigă ea.
- Și rupse în bucătele documentele, pîe care le aruncă în fața milionarului.
- Bravo, micuțo, murmură din umbră Sfîntul.
 - Bittle rîse din nou.
 - Erau copii! făcu el. Crezi că aş fi adunat atîtea milioane, dacă n-aș fi cunoscut reacțiunea celor ce mă înconjoară? Dar, destule prostii! Ai de ales și trebuie să alegi; fără crize de nervi însă!
 - E de prisos! rosti Sfîntul cu glas tare.
- Niciunul din cei doi nu simtise prezența acestuia, pînă acum. Simon sări în cameră și apăru în fața lor.
- Patricia scoase un strigăt, recunoscîndu-l. Bittle tresări, păli, apoi se înroși, pînă la urechi. Templar zîmbea, cù mîinile în buzunar.
- Ce... cine ești?... bîlbii milionarul cu o voce răgușită.
 - Templar mă cheamă și săn fericit că te cunosc. Sper că nu te deranjez!
 - Nu știam că te-am invitat astă seară la mine, Mr. Templar.
 - Nici eu nu știam, răsunse Sfîntul cu nevinovăție. Ce lucru ciudat!

Bittle răsufla cu greutate, nebun de furie și teroare. Lumina albastră luciu în ochii Sfîntului și milionarul simți nădușeala rece ca gheata ce-i curgea pe frunte. Era tare însă, căci își reveni numai decît și apăsa pe butonul unei sonerii.

Simon, zîmbind, nu se mișcă. Numaidecît intră în cameră un valet, ce părea a fi fost un vechi boxeur.

Vrei să-i arăți ușa lui Mr. Templar? iî spuse Bittle.

— Ce ospitalitate! exclamă Sfîntul care, spre surprinderea tuturor, se îndreptă spre ușă. Dar, în aceeaș clipă, valul scoase un strigăt de durere și se rostogoli pe podea. Bittle se ridică brusc de pe scaun, chiar în momentul cînd alți doi indivizi intrau în bibliotecă, Sfîntul nu era însă prost. Apucă o statuetă de bronz și... milionarul căzu în nesimțire. Patricia îl privea cu spaimă. Pieptul i se ridică și cobora cu repeziciune. Înainte ca ea să-și mai dea seama de ce se petrece, se simți ridicată din locul ei ca o pană și în momentul următor, Sfîntul era în grădină, împreună cu ea.

Total se petrecuse cu atîta iuțeală, încît cei doi oameni ce abia intraseră, nici nu avură vreme să intervină.

Sub fereastră, Simon se opri o clipă, puse pe Patricia la pămînt, apoi, ținînd-o de mînă și îndreptă spre poarta ce-o deschisese mai înainte.

Grădina, în acest timp, fusese inundată de oamenii lui Bittle, care scotoceau toate tușîsurile, căutîndu-i. Zgomotul produs, precum și lumina lanternelor, îngroziră pe fată.

— Am ajuns lîngă zid, rosti Sfîntul la urechea Patriciei. Întoarce-te acasă și nu spune mătușii Agatha. Dacă nu viu acolo într-o oră, vestește-l pe Carn, dar nu înainte de a trece acest răgaz.

— Nu vîi cu mine?

— Nu, murmură Simon. Mai am puțină treabă! Du-te!

În vreme ce-i deschidea poarta, urmăritorii se apropiau din ce în ce.

— Repede, fugi! șopti el. Și pregătește-mi un pahar de bere rece. O să am nevoie.

— Nu vreau să te părăsesc...

— Ești copilă. Știu să mă descurg mai bine singur.

Oamenii lui Bittle erau aproape. Sfintul o luă la fugă pe lîngă zid, căutînd să facă cît mai mult zgomot, pentru a le atrage atenția asupra lui. Aceștia se lăsară înșelați. Vreme de cîteva minute, urmărirea continuă cu îndîrjire. Simon ajunse la poarta principală. Cu înfrigurare, încercă să tragă zăvorul, cînd...

— Sus mîinile! se auzi o voce.

Lumina unei lanterne îl orbi și, cînd reuși să răzbată cu privirea, zări țintită spre el țeava unui revolver.

— Nu te grăbi, Mr. Templari! continuă vocea.

— Hm! făcu Sfintul. Mi-era o sete!... În sfîrșit, poate se îndură Bittle de mine...

Și ridică mîinile în aer.

CAPITOLUL IV

UNDE MATUŞA AGATHA FACE O MARTURISIRE

Cînd intră pe poartă, Patricia crezu că o să treacă neobservată. Dar, de abia făcu cîțiva pași, cînd auzi glasul mătușii sale:

- Cine e?
- Eu, Patricia! răspunse fata.
- Am auzit niște zgomote; de unde veneau?
- A fost un mic tărăboi...

Intră în hall și privi orologiu: unsprezece fără cinci. Socotî în gînd că se despărțise de Templar cu cinci minute înainte: aceasta însemna că pînă la zece minute înainte de miezul nopții, nu putea să vestească pe Carn.

Miss Girton o privea cu uimire. Fuga prin tușurile din grădină, îi sfîșiase rochia, iar fața îi era plină de praf.

— Un mic tărăboi, repetă ea. Se și vede; probabil că ai luat parte la el.

— Nu-ți pot explica acum! rostî Patricia epuizată. La-să-mă să răsuflu întîi!

Intră în salon și se trînti într-un fotoliu.

— Dacă Bittle s-a purtat murdar... începu Miss Girton.

— Nu-i vorba de el! o întrerupse Tânăra.

Neliniștea care se întipărise pe fața bătrînei domnișoare, făcu loc unui fel de perplexitate, cînd auzi că nu era vorba despre ceeace bănuise. Miss Girton arăta multă răb-

dare pentru o femeie. Trăgea cu nesaț dintr-o țigare și degetele îi erau galbene de nicotină.

— Iată ce s-a petrecut, roșii în cele din urmă Patricia, silindu-se să nu amestece pe Templar. Azi după amiază am primit o invitație de la Bittle pentru a cina la el și m-am dus. Chiar înainte de masă, mi-a spus că are o ipotecă asupra terenurilor noastre, pentru că te-ai împrumutat de la el cu o sumă importantă. E exact?

— Da, răspunse sec Miss Girton.

— Dar, pentru ce ai...? De ce te-ai împrumutat? Am crezut că averea tatălui meu...

Miss Girton înălță din umeri.

— Draga mea, făcu ea, această avere nu mai este decât o amintire.

Patricia holbă ochii. Bătrâna continuă cu aceeași voce rece:

— De zece ani, sănătatea unui odios sănaj.

— Care? întrebă fata.

— Nu interesează! Continuă.

Patricia se ridică.

— E de prisos să mai continui, făcu ea furioasă. Ar fi mai bine să-mi explici ce-ai făcut cu banii ce ți-au fost încredințați. Sase ani! Trei ani de la sosirea mea în Baycombe! Acum pricep eu călătoriile tale în străinătate, precum și insistența ta de a rămâne mai departe la colegiu. Nu erai în Africa acum sase ani? Îmi aduc aminte...

— Tac! o întrerupse Miss Girton.

— Nu, nu tac!

Dacă mătușa ei ar fi arătat oarecari remușcări, poate s-ar fi purtat mai blind. Era pe punctul de a izbucni, cînd auzi sunetul clopoțelului de la ușă și Miss Girton se ridică, pentru a o deschide. Patricia auzi glasul aspru al lui Algy și, după cîteva clipe, Mr. Lomas-Cooper pătrunse în saloan.

— Ești aici? strigă el, ca și cum nu și-ar fi crezut ochilor. Credeam că...

— Ce naiba cauți aici, în miez de noapte? îl întreupse ea.

— Nu ești la curent încă? făcu Mr. Lomas-Cooper, postrivindu-și monocul la ochi. Știi că locuința noastră este alături de cea a lui Bittle; ei bine! S-au petrecut la el cîteva lucruri extraordinare: oameni alergînd și strigînd prin grădină, lumini de lanterne, lătrături de cîini, zgomețe și altele... Și iată că te găsesc aici într-un hal de parcă ai fi luat parte la jocul lor. Fantastic!

Rîdea strident, cu un aer de dobitoc. Fără să-l privească, Miss Girton aprinse încă o țigare. În locul celei pe care o stinsese.

— Stai jos, Algy, făcu Patricia. De ce mă privești așa, doar nu sănt o piesă de muzeu...

Tinărul se așeză pe un scaun, cu o mutră idioată. Pat se uită din nou la ceas: unsprezece și douăzeci. Încă o jumătate de oră, pînă să poată veni pe Carn. „De ce Carn?“ se întrebă ea.

Algy vorbea într-o naivitate, dar Patricia nici nu-l asculta. N-ar fi crezut niciodată că zarva din grădina lui Bittle a fost atît de mare, încît să alarmeze pe vecinii lui și se întreba dacă aceasta nu era cumva un lucru care ar fi servit contra lui Templar.

Miss Girton, care îl asculta în tăcere, întrebă deodată:

— Dar, în definitiv, ce s-a întîmplat?

Algy părea că ascunde ceva.

— Gălăgie! răspunse el, așezîndu-și mai bine monocul la ochi. Zarvă!... Fără îndoială că Sir John a dat vreo seară.

Destul cu prostiile, îl întreupse Miss Girton.

Își pierduse singele rece și-si mușca cu nervozitate buzele.

— Iartă-mă, mătușă Agatha, murmură Algy.

— De cînd ești nepotul meu? îl repezi bătrîna.

— Iartă-mă... Miss Girton.

Patricia zîmbi cînd Lomas-Cooper se ridică, pentru a-și lăua rămas bun. Tânărul întinse mâna bătrînei, dar aceasta îi întoarse spatele. Cîteva clipe mai tîrziu, se auzi ușa închizîndu-se.

- Te-ai purtat cam energetic cu el, săcu Patricia.
- E un idiot, răspunse Agatha brusc. Să ne întoarcem însă la noi. Ce s-a întîmplat?

Pat se uită la ceas; mai avea încă douăzeci de minute.

- Tot ce ți-am spus e adevărat, spuse ea.
- Totuși nu cred.

Agatha Girton se apropie de ea. Părea amenintătoare și Patricia, timp de o clipă, se neliniști.

- Ce-ai făcut la Bittle?
- Nu mare lucru; mi-a spus că pentru a te salva, trebuie să mă căsătoreasc cu el.

— A spus el asta? strigă Miss Girton. Ah! Canalia!

- Mătușă...
- Taci. E un ticălos. De ce să n-o spun?
- Dar pentru ce ai pierdut atîția bani? săcu Tânăra.
- Cînd a venit la Baycombe, răspunse Agatha, după o clipă de tacere, Bittle a încercat să se facă primit în înalta „societate” a orașului, dar nimenei nu i-a întors vizitele făcute. A aflat că aveam nevoie de bani și mi-a împrumutat, pentru a-i înlesni lucrul acesta. Dar în zadar. Nimenei nu-i dădea vreo atenție.

- De ce nu mi-ai spus totul pînă acum?
- La ce bun?
- Și ce vei face acum?

Agatha aprinse altă țigară cu mâinile tremurînde. Evitînd privirea fetei, se întoarse spre fereastră. Brusc, se întoarse spre ea.

- Voi aranja eu toate, rosti ea cu voce înceată și puțin răgușită, care făcu pe Pat să se însioare.

Tânără se ridică, ca pentru a fugi de privirea de oțel a

mătușii sale. Mai avea încă un sfert de oră: părăsise pe Templar de patruzeci și cinci de minute.

— Ce ai? o întrebă Agatha. De ce te uiți mereu la ceas?

— Ca să văd cît e ora.

Patricia fu cît p-aici să izbucnească în rîs; răspunsul ei ar fi plăcut Sfîntului.

Schiță un salut ștrengăresc și se îndreptă, către ușă, sub privirile mirate ale mătușii sale.

Aerul proaspăt al nopții ii dădu curaj. Fără să întoarcă capul, înaintă spre locuința lui Carn. O fereastră luminată îi arăta că acesta nu se culcase. Cîteva momente după ce sună, acesta apăru în prag și pe fața lui se putea citi o surpriză violentă.

— Miss Holm!

— Te deranjez? întrebă ea. Eram tristă și neliniștită și am simțit nevoia să te văd, doctore.

Puțin stingherit, Carn o invită înăuntru. Îi oferi un fotoliu, apoi, deschizînd un sertar, puse în el cîteva hîrtii ce se aflau pe o masă. Pat observă printre ele, cîteva hîrți ale Marelui Stat Major.

Înainte ca doctorul să o întrebe ceva, tînăra îi ceru părerea asupra lui Simon.

— Templar? Foarte interesant om, dar nu pot să mă pronunț, căci nu l-am văzut decît odată: astăzi. E un tînăr original și... cam năzdrăvan!

Carn nu părea dispus să vorbească despre Sfînt.

— Să-ți dau un ceai? întrebă el.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea.

Apoi, brusc:

— Crezi că Mr. Templar are de înfruntat vre-un pericol?

Doctorul o privi cu atîta atenție, încît Patricia fu surprinsă.

- De ce mă întrebi asta, Miss Holm?
- Nu vorbesc doar, decât despre asta! răspunse ea.
- Da, făcu Carn, prudent. Dar, pot să te întreb dacă Mr. Templar este unul din prietenii d-tale?
- Îl cunosc puțin. Îmi place totuși.
- Ar fi ceva impertinent din partea mea, să te întreb... dacă îl iubești?

Pat roși.

— Înțeleg acum, făcu Carn. Ascultă-mă pe mine. Îi vei face un mare serviciu, dacă vei reuși să-l convingi să fie mai prudent.

— Atunci, e în pericol! strigă ea.

— Din vina lui! Mr. Templar a intrat într-un joc foarte primejdios. Nu pot să-l ajut cu nimic.

Pentru a douăzecea oară, tânără privi ceasul: mai avea încă un minut!

CAPITOLUL V

UNDE SIMON RIDE ȘI BITTLE ÎȘI PIERDE RABDAREA

— Iată-ne din nou împreună! murmură Sfîntul.

Se întoarse pentru a privi pe cel care îl prinseșe lăngă poartă.

— Bloem! continuă el. Eram sigur că te găsesc în cocina aceasta...

— Ajunge! îl întrerupse cu asprime Bloem. Ai vorbit destul de mult astăzi.

— Dar, deabia am început, suspină Sfîntul. Aveam de gînd să povestesc o istorioară interesantă. Tu o știi, Bloem. E vorba de un oarecare Fernando, care și-a trădat prietenii și pe care l-am găsit înjunghiat!

Nimeni nu se mișcă. Bittle păli. Valetul cu mutră de boxeur și ceilalți trei indivizi din cameră îl priveau sinistru.

— Știe prea multe! murmură Bloem ca pentru el. Nu cred să iasă viu de-aici.

— Sărmanul Fernando! continuă Simon, ca și cum nu l-ar fi auzit. Disprețuia grozav pe Tigru și, în ultima clipă a vieții, mi-a spus numai atât: „Baycombe, în Anglia, comitatul Devon... casa veche...“ Apoi a murit. Sînt multe case vechi în oraș și în împrejurimi!

Bloem ridică încet revolverul și degetul i se crispă cu hotărîre pe trăgaci.

— Nu ieși viu de-aici! repetă el, rînjind.

Sfîntul socoti că va trage.

— Nu! strigă Bittle.

Milionarul făcu un salt și apucă arma. Sir John tremura.

— Imbecilule! urlă el. Pat a fost aici și el l-a ajutat să fugă. Dacă moare, va vorbi. Vrei să te legeni de o frîngchie, în vîrful vreunui copac?

— Bine gîndit, Bittle, drăguțule! aproba Simon.

Se aşeză pe colțul biroului, picior peste picior.

— Trebuie să facem în așa fel încît să pară că a fost un accident, adăugă Sir John. Acest drac de fată ne-ar putea încurca ițele.

— Închideți-i pliscul! bombăni Bloem.

— Asta nu ne privește pe noi! Unde este șeful.

— Vine mai tîrziu!

— Hm! Iată o nouitate! făcu Simon vesel. Voi avea în sfîrșit cinstea să vad la față pe faimosul Tigru?

— Fii fără grijă, Templar, ii răspunse Bittle. Cînd vei vedea pe Tigru, va fi ultima oară cînd vei mai vedea ceva... Si cred că-i vei fi prezentat chiar în astă seară!

Sfîntul îl privi în ochi cu calm și zîmbi.

— Să nu pui rămășag, că pierzi, îl zeflemisi el. Zece ani am înfrîntat moartea și totdeauna fugit de mine. Sînt ciu mat, Bittle. Da! Da! Pînă și moartea nu mă poate suferi.

— Cred că ecuma va fi nevoie să te sufere.

— Crezi cum vrei, făcu Simon cu o licărire de veselie în ochi.

Bittle și Bloem, amîndoai înarmați, vorbeau încet într-un colț. Valetul cu mutră de boxeur păzea ușa. Ceilalți doi stăteau în dreptul ferestrei pe unde fugise Sfîntul cu trei sferturi de ceas mai înainte. Templar se gîndi că trei pumni și două gloanțe ar fi prea mult pentru un singur om.

Deodată soneria se auzi răsunînd slab, dar Simon desluși perfect ritmul ei particular. Imediat apăru un om care spuse

cîteva cuvinte lui Bittle. Milionarul plecă îar Bloem se aproape încet de Templar.

În sfîrșit a venit Tigull făcu Simon.

Ne-ai dat mult de lucru, spuse sud-africanul și ești de-o obrăznicie nemaipomenită.

— Tot așa mi se spunea și la Monte-Carlo, răsunse Sfîntul batjocoritor.

Fernando a murit din această cauză.

— Știi, răsunse Simon, dar două lucruri aș vrea să mai aflu. Cine este Tigrul? și unde și-a ascuns prada? Am impresia că aș ști să răspund la aceste două întrebări.

Bloem îl fulgeră cu privirea

Cum merg acțiunile Deep? întrebă el din nou.

Sud-africanul nu răsunse.

— Iată ce nu prea pricep eu, Templar, pentru ce un om cu simț și cred că faci parte dintre ei vrea să cumpere toate acțiunile unei mine unde de doi ani nu se mai găsește un gram de aur. L-am întrebat pe agentul meu care a telegrafiat în Transvaal. Răspunsul: Mina este parăsită. și d-ta cumperi acțiunile cu orice preț și se cere. Asta mi se pare suspect.

Nu te mai ocupă de acest lucru, spuse Bloem.

Iată ce mi-a trăsnit mie prin cap. O poveste nu prea obișnuită. Niște bandiți au jefuit o bancă de aproape un milion dolari aur, pe care l-au transportat din America în Anglia pe o coastă singuratică. Ce să facă cu aurul? Să-l vîndă, nu se poate. Sa-l fărimeze? Nică așa. Atunci ce s-au gindit? Sa-l transpote într-o mină parăsită, ai cărei proprietari erau și unde vor găsi aur aurul transportat de ell!

Foarte ingenios! răsunse Bloem, întorcindu-i spațele.

Simon rîdea încet; lovise unde trebuia.

Africanul plecase cu față contractată de furie. Dar cine era Tigrul? Care creer de om concepuse planul jefuirii băncii

din Chicago, plan care trebuie chibzuit vreme îndelungată?

Simon nu putu să-și ascundă admirarea pentru el. Bittle intră și trase pe Bloem într-un colț. Vorbeau încet și Templar nu înțelegea nimic. De odată auzi:

Tigrul a dat ordin să-l lăsăm să plece...

Bloem scoase un strigăt, în vreme ce Bittle vorbea înainte. Sfintului nu-i venea să creadă. Bittle veni spre el.

E tîrziu, Mr Templar, și toate încercările prin care ai trecut, te-au zguduit. Poți pleca, nu te mai rețineș!

Vorbind, Bittle îl privea cu ură și tremura de minie. Bloem își potrivea nervos cravata. Făcu cu semn și cei trei servitori plecară.

E drăguț, murmură Sfintul și se duse liniștit spre birou. Deschise un sertar și-și luă cuțitul pe care îl puse în teaca legată de antebraț.

E adevărat că Miss Holm e pentru voi un obstacol de netrecut?

Ar fi mai bine să nu mai întrebi nimic; ai încă noroc. Pleacă pînă nu ne răzgîndim.

Sfintul zîmbi.

Să fie Horace, care v-a băgat în sperieți? Nu vă simțiți bine, puișorilor? Dacă v-ați fi omorît, pielea voastră nu mai făcea un ban. V-ați gîndit bine? Dacă v-aș denunța poliției?

— Nu ești omul care să-ți pierzi capul Mr Templar. Nu-i aşa? Si apoi e vorba de o sumă prea mare. Sîntem la discreția d-tale.

Simon se uită la el.

— Vom mai vorbi noi altă dată. Salutări Tigrului. Spu-neți-i că regret mult că nu-l cunosc. Cît despre asasinarea lui Fernando trebuie căutat un țap îspășitor. Păziți-vă ca Tigrul să nu vă acuze pe voi.

— N-avez nici o grijă!

— Noapte bună. Vise frumoase.

Simon se îndreptă spre fereastră și o deschise.

-- Nu vă stingherește? O prefer coridoarelor întunecoase, căci nu se știe ce poate să se întîmple.

-- Mr, Templar, făcu Sir John, înainte de a pleca... nu e nevoie să dormi sub cerul liber. Tigrul a plecat.

-- Mulțumesc, făcu Sfântul. Eu dorm cu Horace într-o fortăreață. Unul doarme, altul veghează. Dacă vreți să ne vizitați, veți fi primiți cu alai.

Și dispărut în întuneric aproape pe nesiguritate. Traversă peluza și ajunse lîngă zid, pe care-l sări ca o pisică. Sfântul rămase cîteva secunde nemîșcat, apoi făcu un ocol și ajunse la castel. Înainta repede, oprindu-se din cînd în cînd să asculte. Nu se auzea nimic; noaptea era foarte liniștită.

Numai valurile mării se auzeau regulat lovind malurile. Încolo nimic, nici un zgomot.

-- Curios murmură Simon, foarte curios.

Se aștepta să fie atacat departe de locuința lui Sir John, cînd nici nu se gîndeau dar ajunse fără nici un inconvenient pe drumul care separă castelul de vila lui Carn. Ferestrele nu erau luminate. Fără să mai stea pe gînduri, urcă șările și sună.

CAPITOLUL VI

UNDE BLOEM CERÉ ARESTAREA SFÎNTULUI

Treură cîteva secunde pînă cînd Carn deschise ușa fără să arate prea mare surpriză.

M-am gîndit că nu te-ai culcat, spuse Simon. Ai ceva de băut?

Doctorul închise ușa.

Nu te aşteptam astă seară Mr. Templar, dar... Simon pricepu că doctorul nu era singur și se grăbi să deschidă ușa biroului.

Miss Holm! striga el și se întoarse spre Carn care roșișe ușor, cred că n-am întrerupt vreo consultație? Azvile-mă pe fereastră dacă-i aşa, fără fasoane.

Nu, zise Carn, Miss Holm a venit să mai vorbim Sfîntul se întreba dacă Patricia vorbise ceva. Ea îi ghici gîndul și răspunse imediat:

Numai încă un minut...

Și doctorul mă apuca de fundul pantalonilor făcîndu-mi vînt pe fereastră!

Simon se uită la Patricia spunîndu-i din ochi.

„Foarte bine, mititico, sunt mindru de tine.

Fata îi răspunse printr-un surîs în care se citea bucuria de a-l vedea. Simon avu mare poftă să se repeadă la ea și s-o sărute.

S-ar parea că vii de la o bătălie, Mr. Templar, făcu Carn.

Miss Holm nu îi-a spus?

N-am îndrăznit să-o întreb.

Simon încruntă sprincenele. Rochia Patriciei nu prea era în bună stare. Carn explică:

Cînd am deschis ușa, credeam că miss Holm vine să o panzez după vre-un accident. Dar mi-a spus numai că vrea să-mi vorbească. Cînd ai sunat d-ta, cred că ar fi vrut să înceapă.

Sfîntul îl privea batjocoritor.

-- Ca medic, continuă Carn, las bolnavii să vorbească ei intii, și arătă cu degetul vestimentele rupte ale Patriciei și ale lui.

E teribil, făcu Simon, sănătăținii întregi de cînd mori de curiozitate.

Aceasta depinde! observă Carn.

Detectivul nu era actor post, dar își juca cu greuțate rolul de doctor, sub ochii școalați ai Sfîntului. Patricia era neliniștită. Își închipuia că Simon și Carn erau veci prieteni, pe cînd, dimpotrivă, observă că schimbul de cuvinte dintre ei era un fel de duel.

Vrei să-ți povestesc? îl întrebă Templar.

Desigur, răspunse Carn repede.

Asculta Sfîntul încruntă sprincenele -- este că... și făcu un gest de disperare -- nu mai îmi aduc aminte de nimic. E extraordinar!

Carn îl injură încet.

Patricia interveni:

Eu și eu Mr. Templar am fost toată seara împreună. Ne plimbam pe faleză.

Taci, o intrerupse Simon cu mină ridicată, doctorul poate să-și închipuie cine știe ce.

Carn tremura de necaz. Tânără fată avea o poftă nebună să ridă.

— Ti-am povestit prostii! adăugă Simon, dar erai aşa de neîncrezător parcă aş fi omorât pe cineva. Ne plimbam pe lăzeză...

— Şi am căzut! explică Patricia. M-am oprit în nişte mărcini şi Mr. Templar a avut de furcă cu mine până să mă scoată.

Carn încruntă sprâncenele. Îşi dădea seama că-şi băteau joc de el.

— Nu e nimic serios, doctore, continuă Simon, dar am vrut să te fac să crezi ceva mai grozav.

Carn se uită pe rînd la amîndoi.

— Totuşi voi am să-ţi povestesc, cînd m-a întrerupt Mr. Templar, spuse tînăra fată.

Simon o aprobă din ochi. Ce monune şi fata asta!

Nu o cunoştea decît de patruzeci şi opt de ore, şi cît de mult îl înțelegea. Răspundea drept şi la timp fără să pună vreo întrebare.

Carn îşi recăpătă liniştea obişnuită.

— Aţi venit să vă ajut, Miss Holm, făcu el. Mr. Templar nu visează decît răni şi cucuiie...

Se întrerupse. Soneria se auzi cu insistenţă.

— Nu prea ai să dormi astă seară. O fi vreo naştere sau un picior rupt, făcu Templar.

Carn eşi din birou. Sfîntul se duse la fereastră, pe care o întredeschise încet. Nu prea ştia ce o să se mai întîmple şi liniştî din ochi pe Patricia.

Afară, o voce necunoscută întreba de Mr. Templar.

Se auziră nişte paşi grei şi cineva se orpi în uşa întredeschisă.

— Hei! Iată-l.

Simon ridică ochii. Era un poliţist, sculat la repezeala din pat căci tunica îi era încheiată anapoda. În timp ce Templar îl observa, acesta se apropie şi îl puse mîna pe umăr.

— Sînt George Hopkins, spuse el, şi dacă doctorul vrea să mă ierte, te arestez pentru spargere şi rănire.

— Ei drăcie! gîndi Sfîntul, asta nu poate veni decît de la Tigru, dar vom vedea!

— Băiete, spuse el cu nepăsare, te înseli. Cine a reclamat?

— Eu.

Bloem înaintă. Pivirea îi trăda bucuria; trecu politicos pe lîngă Carn, dar cu pasul hotărît al cetățeanului care își face datoria.

— Cer iertare, doctore, făcu el, asemenea și lui Miss Holm, de a proceda astfel. Poate vreți să plecați?

— Eu rămîn, răsunse Pat. Mr. Templar, a stat împreună cu mine aproape toată seara. Trebuie să fie vreo greșeală.

Ochii lui Bloem se opriră asupra rochiei rupte, dar fata susținu îndrăzneață privirea lui.

— Să spun cum s-au petrecut lucrurile; stam în birou pe la orele unsprezece, cînd acest om pătrunse la mine și mă amenință cu revolverul. Nu mai sunt tînăr, dar m-am apărat. Fiind mai tare ca mine m-a lovit în cap trîntindu-mă la pămînt. Cînd mi-am revenit, îmi scotocea biroul, dar nu m-am mișcat. Cînd a plecat l-am văzut întrînd aici. Asta e tot.

— Nu-ți aduci aminte? întrebă polițistul, apăsînd cu mâna pe umărul Sfîntului.

— Foarte bine! spuse Simon încet, caută-mi revolverul.

— L-ai uitat la mine. Uite-l! răsunse Bloem.

Carn luă arma și o cercetă.

— Fabricație belgiană, făcu el. E al d-tale Mr. Templar?

— Nu port arme niciodată. Fac zgromot.

— Haide! porunci polițistul, împingîndu-l înainte.

Într-un sfert de secundă, Sfîntul pierzîndu-și calmul, apucă cu amîndouă mîinile brațul polițistului și făcîndu-i vînt îl azvîrli de celălalt perete.

Templar își aranjă cravata și privi revolverul lui Bloem.

— Jos labele! murmură el
Hopkins se ridică zăpăcit.

— Uite cum se poartă cu autoritatea! mormăi el.
— Lasă prostiile, răsunse Sfîntul calm. Bloem, vreau să-ți cer cîteva explicații: ai fost singur?

— Da.

— Unde erai?

— La castel.

— Cine te-a întovărășit cînd m-ai urmărit pînă aici?

— Refuz să mai răspund la astfel de întrebări, protestă Bloem. Ti-am spus că eram singur.

— În acest caz cuvîntul meu valorează cît și al d-tale. De ce nu admiți că eu am intrat la d-tă ca toată lumea, și m-ai amenințat cu revolverul. De ce n-ăș face și eu o plingere?

— Asta să o spul judecătorului, interveni Hopkins.

— Eu cred că acesta nu va ezita să facă deosebirea.

În tot timpul, Sfîntul rămase calm. Sîngele rece al lui Bloem îl mira. Patricia privea fix pe Simon gîndindu-se la o nouă lovitură de teatru din partea lui..

Ea nu credea nici un cuvînt din tot ce spunea.

— Haide! rostl Bloem, întrerupînd liniștea.

— Încă un moment, spuse Templar, arată te rog doctorului cucuiul care îl-am făcut, și-l privi fix. Bloem se aplecă liniștit spre doctor spunîndu-l: „După ureche”

— Dumnezei!... Înjură Simon încet, bine m-a mai aranjat!

Care se întoarsc spre el și înălță din umeri.

— A fost lovit bine, socoteala d-tale e făcută.

— Atunci să nu mai lungim vorba degeaba. Aproape-te, Hopkins: Ai cătușele? Nu te teme, dacă se opune, trag. Deodată, la fereastră se ivi o umbră. Era Horace.

CAPITOLUL VII UNDE SIMON IȘI IA UN AJUTOR

Bloem care era cu spatele la fereastra se întoarse și scoase un strigăt înăbușit. Apoi, lăsa încet arma în jos.

Horace cu un revolver uriaș îndreptat spre el sări în cameră.

— Ajung tocmai la timp. Tinere, spuse el adresindu-se polițistului, ai cătușele, fă-ți datoria.

— Prietene.. bălbii Bloem.

— Nu sunt prietenul d-tale, se răsti valetul credincios al Sfîntului, te-am prins asupra faptului. Dă-i drumul jucăriei sau îți trimit un plumb în cap. Tinere, ce mai aștepți?

Bloem dădu drumul revolverului pe care Simon îl ridică în liniste.

— Dar să vă explic... protestă Bloem.

— Da, da, o să ne explicăm, spuse Simon. Haide, Horace lasă-ți tunul în pace.

Horace ascultă, cu regret.

— Este vorba de o simplă greșelă, dar dacă Mr. Bloem insistă... În fine, a venit Horace și o să vă spună că am venit acasă la unsprezece și am plecat din nou la douăsprezece fără un sfert. Sfîntul nici nu se uita la Horace. Iși cunoștea omul. Carn, care de asemenea îl cunoștea, nu-l pierdea din ochi și-l văzu făcind o mișcare de surpriză.

— Sigur, zise el, cine susține contrariul?

— Să-ți spun eu, făcu Simon; Mr.. Bloem a fost atacat

în casă de un om înarmat, și crede că eu am fost. De aceia vrea să mă aresteze.

— A fost beat cu siguranță.

— Sper că înțelegi, Mr. Bloem, continuă Sfîntul. Haide, recunoaște că n-ai văzut bine, sau a fost mascat.

Privirile lor se încrucișără. Vorbele lui Simon erau lămurite; ofereaau lui Bloem o retragere cinstită.

Acesta regreta greșeala de a fi spus că era singur când a fost atacat, aşa că reclamația lui nu mai făcea nici două parale. Tigrul nu se gîndise la Horace, care venind pe neașteptate îi stricase toate planurile.

Bloem înțelese și rămase liniștit; numai ochii îi străluceau furioși.

— Regret mult, murmură în sfîrșit Bloem, cu vocea îngăbușită, omul era mascat, e adevărat. Ieșind după el l-am văzut pe Mr. Templar depărțîndu-se și l-am urmărit. Vi-novatul probabil a luat-o în altă direcție. Vă cer iertare!

— Îți primesc scuzele, Bloem. Numai să nu începi iar povestea. Apoi, întinzîndu-i revolverul:

— Ia-l, poate ai nevoie contra individului care nu te lasă în pace. Dacă îl mai întilnești, trage, nu mai sta pe gînduri.

Bloem plecă, iar Hopkins care rămăsese cu gura căscată, spuse:

— Hei, dar cu insulta adusă poliției cum rămîne?

— Cînd un cetățean cumsecade e acuzat pe nedrept răspunse Simon, i se poate ierta să-și piardă singele rece. Cred că și d-l Bloem e de aceeași părere și căutînd să-ți explice situația, d-le Hopkins îți va oferi o sticlă de bere.

— Fără îndoială, răspunse Bloem, eu sănătatea încurcăturii și plecă împreună cu polițistul.

Sfîntul închise ușa după ei, apoi se întoarse rîzînd ca un nebun.

- Onoarea e salvată, copii. Carn, mai ai ceva de băut?
- Desigur, dar cum dracu a venit Horace tocmai la timp?

— În fiecare seară stau la han, spuse Horace, să mă răcoresc, iar cînd mă întorc, trăc pe aici. Fereastra, era deschisă și am văzut...

— Bine, bine, băiete, vezi că mai e în bucătărie o sticlă cu sifon și whisky.

Horace plecă.

— E un tip extraordinar, făcu Templar.

— Prea extraordinar, mormăi Carn.

După puțin timp, Simon și Patricia plecară și ajunseră tăcuți la grilajul vilei.

— Mîine te pot vedea? întrebă Simon.

— Desigur.

— Voi veni după dejun.

Patricia se gîndi la Agatha Girton.

— Dacă aş veni eu la d-ta?

— Perfect! Și dacă vrei, dejunăm împreună. Spune-mi la ce oră vîii, să-l trimitem pe Horace.

— De ce?

— Pentru că Tigrul e un om primejdios.

— Bine, atunci la zece jumătate.

— Vreau să-ți mai spun ceva, Pat. Închide ușa camerei și nu deschide nici chiar mătușei tale.

— Nu prea ești optimist, răspunse ea.

— Acești oameni recurg la toate mijloacele. Să n-ai încredere în nici o scrisoare dacă nu e adusă de Horace.

Cred că exagerez dar o să fie pentru noi vre-o trei zile și trei nopți grele, în care trebuie să fișm cu ochii în patru. Pînă acum te-ai purtat admirabil. Vrei să mergi înainte?

— Voi încerca.

Templar se întoarse spre a pleca.

Tînărul se întoarse brusc.

— Adevarat că ai fost la Bloem?

— Nu! Înighebase povestea ca să mă aresteze. Bloem e omul Tigrului. Păzește-te de el. Bună seara.

Simon îl găsi pe Horace sumind în bălării.

— Să ocolim satul, spuse Simon. Sper că o să ne lase liniștiți, dar pînă cînd? Dacă s-ar găsi cadravele noastre mîine, ar fi acuzat omul mascat.

Ajungînd la fortăreață, se uită împrejur.

— Să intrăm, spuse el. Tigrul și-a schimbat planul. Se hotărîră să doarmă pe rînd. Soarele strălucea pe cer cînd Horace intră aducînd ceaiul.

— Afară e frumos, făcu el după cum ii era obiceiul, și plecă.

Sîntul rămăsese pe gînduri, cînd se auzi gongul.

— Masa e gata peste un minut, strigă Horace apoi plecă după Patricia. Cînd tînăra sosi, Simon sta tolănit pe un scaun în fața casei. Se sculă repede și-i întinse mîinile.

— Mi se pare un secol, de cînd nu te-am văzut. Ce mai faci?

— Admirabil, nu m-a atacat nimeni.

— E mai bine să te păzești. Știi deviza: „Să fim gata!” și ii oferi și ei un scaun.

— Știi că ești curioasă. Ascultă.

Și el ii povesti toate întîmplările: moartea lui Fernando, pungășile Tigrului la Chicago, unde fusese șeful gangsterilor mai mulți ani și atacul de la Confederated Bank.

— Acest Tigru e un fel de geniu, adaugă el. Patricia ascultă în tacere. Simon ii spuse și ce s-a petrecut la Bittle după plecarea ei.

— Acum știi tot, reluă el. Tigrul vrea să-mi vadă capul în frigare, eu vreau sacii lui de aur. Amîndoai ne păstrăm bunurile cum putem mai bine. Dar nu vor întîrzia să ne

cadă în mînă. Îi-am spus tot Pat, și de ieri ești părțașă la luptă, Tigrul știe că te-am înștiințat de pericolul care mă pîndește și de aceea îi stai și tu în cale. Ești deci compromisă. Ce este de făcut?

Se aplecase spre ea și o privea fix. Patricia simțea că nu glumește.

— Să-ți spun ce trebuie să faci. Am un prieten foarte bogat în Devonshire, Terry Mannering.

Nevasta lui e încîntătoare și o să-i placi. Te voi duce la el și o croazieră împrejurul Indiilor Occidentale ar fi minunată cu yachtul lui.

Asta, numai pînă când Tigrul și banda lui vor dispărea. Ce spui?

— Ideea nu e rea, dar momentul nu e potrivit. Mă distrez grozav la Baycombe.

Simon se ridică.

— Pe mine nu mă distrează de loc. Acest curaj e frumos, dar n-are nici un rost. Dacă îți trebuiesc emoții vom merge mai tîrziu să vînăm fiare în Africa.

— Vrei să mă ridici cu forță?

— Ești o proastă mică!

— Dragul meu, nu vreau să mă supăr, dar săt aici și rămîn pînă la sfîrșit.

Simon de abia se stăpînea să nu-i tragă cîteva la spate, dar în același timp avea și o dorință nebună să o sărute. Văzînd că n-o scoate la capăt cu ea, îi luă mîna și o strînsese.

— Am cunoscut multe femei proaste, șopti el, dar niciodată prostia lor nu mi-a plăcut mai mult.

— Atunci ne-am înțeles, făcu ea.

— Da, dar să știi că nu săt eu de vină dacă te arunc în ghiarele Tigrului.

— D-zeu să ne păzească, rosti fata încet.

CAPITOLUL VIII

UNDE PATRICIA INTRA ÎN TAINELE TIGRULUI

— Ei bine, Pat, acum ce vom face?

Fata își apropie scaunul de el.

— Am o istorioară să-ți povestesc. O știu de eri seară. Și-i spuse destăinuirile Agathei Girton. Sfîntul ascultă cu ochii închișii și cu sprîncenelă încruntate.

— Curios! Foarte curios! mormură el. Atunci și mătușa Agatha face parte din bandă? Dar în definitiv ce motiv au ei pentru a o face să vorbească? Nu pot să cred decât că ea a avut un trecut amoros.

— Ar părea absurd, dar...

Simon se scărpină după ureche.

— Ia spune, ce știi despre ea?

— Puțin. Aveam doisprezece ani la moartea înarme; tata murise cu trei ani înainte într-un accident, aşa că ea devine tutoarea mea. O vedeam foarte rar. Își petrecea tot timpul pe Riviera sau la Hyeres, unde avea o vilă. Eram la internat, iar vacanțele cînd veneam în Baycombe aduceam și cîteva prietene ca să nu fiu singură. Îmi plătea regulat taxa și îmi scria de două ori pe lună.

— Cînd s-a instalat la Baycombe?

— După ce a venit din Africa de Sud. Sînt șase ani cînd mi-a scris din Port-Said, de unde urma să plece la Capetown. Un an n-am știut nimic de ea. Într-o bună zi veni aici spunînd

ca să satură de călătorii și, de atunci locuiesc în Baycombe. Nu mai face decât călătorii scurte.

— Ultima?

— Sunt aproape doi ani și nu prea mi-aduc bine aminte,

— Să facem o socoteală: aveai doisprezece ani când a devenit tutoarea ta, iar când s-a întors din Africa de Sud aveai șaisprezece sau șaptesprezece ani; în acest timp ai văzut-o prea puțin.

— Aveam șaptesprezece.

— S-au petrecut multe lucruri în acest interval.

— Posibil, dar ar fi absurd...

— Bine înțeles, absurd. Tot aşa de absurd cum a fost jefuirea băncii din Chicago; nu e mai puțin absurd că ar fi cîteva tone de aur la cîteva leghe de aici; și cu toate astea sunt. Ceea ce mă face să te întreb dacă cunoști bine casele vechi din Baycombe. Aceea de care vorbea Fernando trebuie să fie foarte veche, de oarece el îi zicea; casa veche.

Pat răspunse numai decât ceea ce miră pe Simon.

— Sunt două care îndeplinesc condițiile astea: una e un han vechi cunoscut sub numele hanul părăsit... E o ruină și ferestrele sunt bătute cu scinduri. O duzină de oameni ar putea trăi acolo, întrîнд noaptea.

— În numele tuturor sfintilor! Pat tu eşti o comoară. Şi cealaltă unde este?

— Este în insula din fața promontoriului; pescarii o numesc „Casa veche”

Simon sări în picioare și se duse să privească insulița care era aproape la două leghe depărtare, apoi reveni încintat.

— Trebuie să fie vorba de una din ele, sau de amândouă. Tigrul putea să locuiască la han și să aibă aurul ascuns în insulă. Le vom cerceta pe amândouă. Mai sigur e că Tigrul și-a ascuns aurul pe coastă, să fie mai aproape de vapor pentru a-l transporta în... Africa.

Dispăru în casă, de unde reveni cu un binoclu. Cercetă cu luare-aminte zarea, apoi rămase cîteva minute nemîșcat.

— Asta trebuie să fiel și întinse binoclul lui Pat. Privește.

— S-ar spune că sănt catarge.

— Vas cu motor; nu e drumul vapoarelor care vin de la Bristol. Ele trec mult mai departe în larg; dar să verificăm.

Simon luă binoclul și se urcă în fortăreață. Pat îl urmă.

— Să aşteptăm cinci minute, spuse el.

— Crezi că aşteaptă noaptea ca să intre în golf?

— Da. Bloem n-a cumpărat încă toate acțiunile Deep, dar mai are vreme două săptămîni pînă ajunge cu încărcătura în Africa de Sud. Tigrul nu îndrăznește să mai lase aurul mult timp aici. I-e frică.

— Carn este detectiv? întrebă Patricia.

— Da, dar să taci; să-l lăsăm să-si încerce norocul.

Atunci... d-ta nu ești detectiv, bolborosi ea. Credeam că sănătăți rivali.

— Da, sănt rivalul lui — o rivalitate prietenească, dar nu sănt și n-am fost detectiv. Lucrez sigur, să pot beneficia de succes fără altcineva, și să nu tragă nimeni afară de mine consecințele unui insucces. Profesia: gentleman-aventurier, gata la orice încercare atît bănoasă cît și periculoasă. Nu prea îmi pasă de legi, iată: cînd Fernando mi-a spus despre ce este vorba, am plecat la Chicago și m-am prezentat directorului de la Confederate Bank. A trecut un an, — i-am spus, — de cînd banca a fost jefuită și n-ați aflat încă nimic pînă acum. Mă ofer eu, pentru douăzeci la sută să descopăr pe bandiți. În caz de nereușită, n-aveți nici o responsabilitate morală sau materială. Nu m-a refuzat și de aceea sănt aici. Am trăit ani întregi cînd mai bine cînd mai rău și dacă lovitura reușește pot să mă retrag

din fataceri. Este o viață frumoasă. Omul contra omului: atât mai rău pentru cel ce cade. N-am cerut nici odată ajutor. Cred că prietenii d-tale nu m-ar aproba. Mai dorești să rămîni asociata mea?

— Sfîntule, răspunse ea, ești un măgar. Dacă mai continui cu prostiile, te azvîrl pe ușă și iau eu conducerea asociației noastre.

Simon se întoarse spre ași ascunde tulburarea. De odată scoase un strigăt:

— Vasul nu s-a mișcat din loc. Aceștia nu-și cunosc meseria; ar fi putut să-l ascundă pentru a nu fi reperat.

— Vor probabil să înconjoare coasta la noapte.

— Și eu voi fi acolo. Oamenii Tigrului mă vor duce drept la tezaur. Dar, pe toti dracii, ei mă așteaptă.

— Pentru ce?

— Pentru că, prost ce sunt ie-am vorbit de „Casa veche“. Ei cred că sunt la curent. Ce imbecil am fost, Pat. Ar trebui să-mi dai câteva lovitură de picior în spate.

Fata își mușcă buzele.

— Așadar, vor fi diseară acolo?

— Da, înarmați pînă-n dinți. Trebuie să mă gîndesc. Dacă s-ar duce înnot pînă la insulă înarmat numai cu Bella? El, cu Horace și cu Pat contra unei bande întregi. Imposibil. Brusc, sări în sus.

— Am găsit! strigă el.

— Să vedem, făcu Pat, cu ochii strălucitori. În alte împjurări, Simon ar fi fost încintat de ea, dar vedea că de abia așteaptă să se avînte în primejdie.

— Am o idee pentru a-mi bate joc de Tigru. Și începu să vorbească.

— Ascultă, fetițo, aurul este un metal greu și trebuie transportat câte puțin. Trei din bărcile vasului vor fi întrebuințate, iar marinari vor fi puțini.

Sfîntul fu cuprins de originalitatea planului său, pe care-l spuse în întregime Patriciei.

— Minușat, strigă ea. Oh! Sfîntule dacă reusim, ce aveniră extraordinară!

— Pat, nu cred ca tu să fi învățat ceva despre piraterie la institutul din Mayfield.

— Pot să înnot două mile, spuse ea

— Poți după ce ai înnotat atât să te căteri cu mîinile de lanțul ancorei? Poți să dobori c-un pumn pe matelotul care te-a văzut? Iartă-mă Pat, dar o femeie nu e în stare să facă un astfel de lucru.

— Sfîntule, vrei să mă dai la o parte, dar nu merge cu mine. Unde te duci, acolo viu și eu.

— Atunci, făcu el coborînd vocea, ce vei face în caz de nereușită? Vrei să cazi prizonieră și să fii la disreția Tigrului și a bandei sale? Te-ai gîndit?

— Voi avea un revolver și voi păstra un glonte.

Simon strînse pumnii, ochii îi străluciră, buzele deveniră o linie subțire și Patricia văzu pentru prima dată furia Sfîntului.

— Și crezi că eu te voi lăsa să rîști?

De ce nu? N-ai nici un motiv.

— Am unul și ai să-l știi chiar dacă nu-ți place.

— Te ascult.

— Pentru că te iubesc, răcni el cu furie.

— Idiotule! N-ai priceput că sănătatea pentru că te iubesc și eu?

Tînărul rămase încremenit.

— Pentru ce nu mi-ai spus mai demult? murmură el după o lungă tacere.

Nu mai era nimic de făcut. Pentru un om ca el, care nu prea cunoștea femeile, lucrurile mergeau prost.

CAPITOLUL IX

UNDE-I VORBA DE HANUL PARASIT

Horace îi întrerupse fără fasoane pentru a pune masa:

— Dejunul va fi servit peste o jumătate de minut, spuse el și se duse în bucătărie. După ce mîncară, putură să vorvească în voie, dar un fel de timiditate pusese stăpînire pe ei și se priveau stînjeniți.

— Nu vei face nimic fără mine, vorbi în sfîrșit Patricia.

— Dacă ești cuminte, vei ceda.

— Pentru altceva da, dar pentru aceasta e peste puțință.

Sfîntul sfîrșise toate argumentele, și se gîndeau să vorbească lui Carn pentru a o înlocui. Dar, cu Patricia nu se putea înțelege. Fata avea o fire de aventurieră și o voiajă de fier. Și Sfîntul mulțumea lui Dumnezeu că ea nu cunoștea planul lui relativ la hanul părăsit. Ar putea să termine cu Tigrul, fără ca Pat să mai intervină.

— Pat, poți obține de la mătușa Agatha cîteva explicații?

— Eri seară n-a vrut să-mi spună mai nimic.

— Nu erai dispusă, cu gîndul la mine, dar astăzi, cînd ești hotărîtă să faci lucruri extraordinare nu-ți va fi greu. Vezi, dacă începe să plîngă nu te lăsa prostită.

— Am înțeles, Sfîntule.

— Bravo! Pe urmă te vei duce la Lapping. Vreau să-l cunosc mai bine și să afli ce s-a făcut Harry le Duc.

— Harry le Duc? întrebă ea intrigată. Cine este?

— Un bandit pe care Lapping cînd era judecător l-a condamnat la șapte ani muncă silnică. După un an a evadat. După aceea a fost prins din nou și condamnat iar de Lapping. Tigrul e englez. Dacă el și Harry le Duc e una și aceeași persoană?

— L-ar fi recunoscut.

— Harry știe să se machieze mai bine ca orice artist din Londra; este foarte intelligent și capabil de loviturile geniale ale Tigrului. Dacă e una și aceeași persoană și Tigrul a început hoțiile puțin după evadarea lui Harry, ar avea ocazia să se răzbune pe Lapping în aceeași zi cînd ar fugi cu prada sa. Dacă ai timp... și curaj, după ce termini cu mătușa Agatha dute la Lapping. Vorbește-i de Bittle și vezi ce zice. Apoi, vorbește-i și de mine. Fă pe ingenua...

— S-a făcut, răspunse ea.

Simon îi luă mîna

— Pat, ești o asociată extraordinară.

Horace servi cafeaua, în timp ce Sfîntul și Pat discutau ultimele detalii.

Horace va veni să te ia după masă. Puneți sub rochie un costum de baie, iar eu îți voi da o centură de care să fixezi revolverul.

Luă un automat din sertar pe care îl încărcă și i-l dădu.

— Să nu te joci cu el. Dacă ești amenințată trage și pe urmă să-ți ceri scuze cadavrului.

Pat se ridică.

— La ce oră să ne întâlnim?

— La opt. Pînă atunci nu te hazarda; sunt îngrijorat cînd știu că pleci singură. Nu ești în siguranță cu Tigrul asta. Fii atentă să nu cazi în prima cursă ce ți-ar întinde-o.

— Și eu să te las singur pînă atunci, să lucrezi cum vrei tu?

— Cu mine e altceva. O țigancă mi-a prezis că voi muri la nouăzeci de ani. De altfel crezi că voi lăsa pe Tigru să mă trimeată să ţin tovărăsie Sfîntilor mei din cer, cînd știu că tu mă aștepți? Hai, du-te.

Pat surîse apoi dispăru, urmată de Horace ca de o umbră.

Simon intră în casă, își scoase haina și își legă de antebraț cuțitul. Tigrul știa însă de existența acestei arme, și de aceea luă din valiză o lamă asemănătoare pe care o legă de pulpa piciorului stîng astfel că, dacă ar fi prins și scotocit, să-i rămînă cel puțin aceasta; apoi scrise cîteva cuvinte:

„Dacă nu mă întorc pînă la șapte jumătate, caută-mă la vechiul han din dosul satului. Dacă nu săn acolo, încearcă la Bloem și Bittle. Să nu ceri ajutorul lui Carn, decît la mare nevoie. Și mai cu seamă *Atenție*. Dacă mă prende pe mine vor încerca să te prindă și pe tine“

Îndoi foaia, scrise numele lui Horace și o puse pe bufetul din bucătărie, unde nu se putea ca valetul să n-o găsească, la întoarcere.

Apoi, Templar coborî pe șoseaua care ducea în sat.

Simon nu-și aducea aminte bine de poziția hanului și se opri pentru a cerceta locul. Deodată, văzu un zid nu prea înalt care pornea din colțul hanului și se termina într-un hangar ruinat.

Sfîntul, aplecat, intră în hangar, apoi se duse tiptil de-a lungul zidului pînă la han; apoi se trînti pe, pîntece și începu să se gîndească cum ar putea să intre.

Putu să observe astfel casa. Avea patru ferestre și o poartă. Bravo! pe aici se putea intra mai ușor decît prin ferestrele bătute cu scînduri:

Sfîntul merse de-a lungul zidului tărându-se în iarbă ca un șarpe și fixînd cu ochii colțul zidului de unde putea să pornească vreun glonț. Dar ajunse nevătămat la ușă: broas-

ca era stricată. O împinse binișor, iar ușa cedă. Nu era închisă cu zăvorul. Intrările caselor vechi nu se deschid ușor; cineva locuia aici. Tânărul ridică capul și privi lung spre ferestrele care erau solid bătute cu scinduri. Trebuia să intre pe ușă dar cineva ar fi putut fi ascuns în coridor. Simon se hotărî să înfrunte pericolul; nu era timp de gîndit. Împinse ușa încă puțin. Nimenei. Atunci se întinse pe pînțe și se uită pe dedesupt. Nu se vedea nimic în întuneric. Împingînd-o încet o deschise cam de o jumătate de metru.

Trosc!

Zgomotul ce-l face o piată aruncată în puț. Sfîntul ridică ochii și văzu că proiectilul fusese tras la înălțimea pieptului unui om în picioare. Proba era hotărîtoare: declarație de război. Era mai bine să înainteze aplecat, decît să se expună vreunui alt glonț. Sfîntul își scoase cuțitul și înaintă. Dintr-o săritură fu în încăpere și împinse ușa cu piciorul. Apoi se aşeză cu spatele lipit de ușă. Simon se aştepta să vadă razele unei lămpi electrice îndreptate spre el.

În mină, ținea cuțitul gata să-l arunce în brațul celui ce ar fi aprins lanterna. Trecuă mai multe minute, fără să se audă cel mai mic zgomot. Era o liniște desăvîrșită. Încetul cu încetul ochii se obișnuiră cu întunericul și Sfîntul văzu că nu era absolut nimenei. Uitîndu-se atent, văzu două uși închise; pe pămînt un strat de praf în care se vedea urme de pași îndreptați spre ușa din dreapta. În cea din stînga nu intrase nimenei. În fundul corridorului era o fereastră bătută cu scinduri, pe unde se strecurau câteva raze de lumină. Acum Simon putea să vadă bine; mai în fund, pe stînga o altă ușă închisă. Urme proaspete dovedeau că cineva intrase de curînd. În fundul corridorului, spre fereastră era o masă, pe care era așezată o cutie pătrată. Simon se uită la ea mult timp.

De odată, se aplecă și pipăi pămîntul cu degetele. Simți sîrmele electrice, și găsi contactul care închidea circuitul; o sîrmă era fixată jos la ușă, cealaltă înainta de pămînt

cu cîteva degete mai departe decît cea dintîi. Simon, mergînd de-a lungul zidului ajunse la cutia de pe masă pe care o cercetă cu atenție; firele se terminau aici.

— Foarte ingenios, Tigrule — se gîndi Simon — n-am decît să intru și să mă înalț la cer.

Sfîntul era cea mai bună doavadă că hanul era locuit, dar cu siguranță că mai erau și alte capcane. Dacă bandiții erau aici, și au văzut că prima lor încercare a dat greș, nu vor sări să-l atace? Dacă, deschizînd o ușă s-ar pomeni cu un glonț? Dar Simon era deplin hotărît să meargă înainte, spre a-și îndeplini misiunea. Două uși îl ispitneau: a treia din fund și cea din dreapta. Alese pe cea din urmă.

Simon întoarse încet clanța și împinse ușa de cîteva degete, spoi trăgîndu-se la o parte, și dădu cu piciorul. Nu se simtea nimic. Dintr-o săritură fu înăuntru, lipindu-se de zid. Liniște desăvîrșită. Închise ușa ținînd-o cu piciorul, să nu fie surprins pe la spate. Camera era întunecată. Simon se blestemă în gînd că nu-și luase lampa electrică. Nu era altceva de făcut decît să aprindă un chibrit; ridicîndu-l deasupra capului se uită împrejur. Camera era goală. Chibritul se stinse și aprinse altul. Nimic, nici decît urme de picior, sticle goale și hîrti mărdare de grăsime.

— E cam suspect! gîndi Simon. Și aprinzînd încă un chibrit făcu doi pași înainte. Cu o sforțare desperată, încercă să sară îndărât. Prea tîrziu! Pămîntul se deschise sub picioarele lui și căzu în gol.

CAPITOLUL X UNDE CARN IA MASURI

Inspectorul Carn, de la Scotland Yard, medic provizoriu, era tipul polițistului modern, numai că avea cîteva grame de materie cenușie mai mult decît colegii săi. Pentru aceasta, fusese trimis să-l arresteze pe Tigru.

Carn nu strălucea: își cunoștea bine meseria, dar lucra prea încet, fiind elev al unei școli care prefera perseverența geniului și cercetările metădice unei inspirații geniale. Carn nu progresă în timpul unei anchete prin metode surprinzătoare, dar șefii lui știau că ajunge la un sfîrșit bun printr-o metodă înceată și sigură.

Tactica lui se deosebea de aceea a Sfîntului. Carn reprezenta legea sprijinită de tot aparatul oficial. Tigrul n-ar fi îndrăznit să-l atace, iar el nu-și putea duce misiunea la bun sfîrșit decît lucrînd în ascuns și-și începu curajos misiunea.

„Sosirea Sfîntului cu mare zgromot — nu lipsea decît jurnaliștii și operatorii de cinema — îl cam stînjenise dar nu pentru mult timp, căci era omul care nu se sinchisea nici de toți sfîntii din Cer.

Inspectorul lucra încet, pe cînd i-einplar foarte iute, Carn avea însă un avans de trei luni înaintea Sfîntului.

El știa că Sfîntul era pe urmele Tigrului, dar asta nu-l neliniștea. Inspectorul supraveghease pe Sir John Bittle și vila sa, împreună cu valeții lui suspecți. Supraveghiase

și pe Bloem, dar această era mai prudent, iar Carn nu prea descoperise mare lucru.

În afară de Simon, identitatea lui Carn mai era cunoscută și de Sir Lapping, judecătorul districtului.

Inspectorul avea aceleași avantaje ca și Templar în afară de aceea că el nu se întâlnise cu Fernando și nu cunoștea rolul hanului părăsit.

Telefonul cel mai apropiat era la Ilfracombe și din ordinul lui Carn toate scrisorile pentru Baycombe erau deschise și coplate pentru inspector, înainte de a fi împărtite. După mai multe săptămâni, Carn prinse simpatie chiar și față de telegrafia fără fir.

A doua zi după întâmplarea cu Bloem, Carn se așeză în fața aparatelor, mișcind butonii de așa natură, încât să capteze ceea ce căută. Nu știa exact ora în care Tigrul comunica cu asociații lui și nici lungimea de undă întrebunțată. De două ori inspectorul prinsește sfîrșitul unei converbiri și-și notase lungimea de undă. Dar nu era totdeauna aceeași. În această zi Carn fu mai norocoș. Tigrul își trimitea mesajele pe o lungime mare de undă.

După cinci minute de căutări încordate, Carn auzi o voce vorbind:

— Să nu plecați înainte de miezul nopții. Fiți prudenti. Toate luminile să fie stinse. Înterbiți la două mile de coastă și continuați să înaintați cu motoarele electrice. Templar are auzul fin și somnul ușor.

— Puteți să ne călăuziți?

— Un om vă va călăuzi cu o lumină verde pe coasta Casei vechi.

— Prevedeți ceva dificultăți?

— Nu știu încă. Sper să mă scap de Templar astă seară dar acest om e strașnic și ar putea să ne scape. Luați măsuri. Mi s-a spus că s-a aranjat cu micuța Holm. Fiți gata la orice.

— Am înțeles.

— Echipajul e complet?

— Doi mecanici n-ău venit pe bord; erau beți morți noaptea trecută.

— Bișe. Sînteți unsprezece. Nu-i aşa?

— Da, șefule, sîntem destui.

— Ascultă-mă. Veți trimite prima încărcătură în portul mic; pescarii vor fi plecați pe mare la zece. Bittle și Bloem vor fi cu mine și poate și Templar; aceasta depinde de ceea ce voi face cu el. Pe servitorul lui îl vom arunca de sus după faleză. S-ar putea să fiu forțat să aduc și pe Pat.

— E prima dată, șefule, cînd aduci o femeie pe bord. Ai jurat...

Vocea Tigrului îl întrerupse scurt:

— E treaba mea, Maggs. Cînd voi avea nevoie de părerea ta îți-o voi cere. Pregătește cabinile și trimite șalupa pe chei. Lasă pe bord un mecanic și un om de pază. Totul trebuie terminat la ora patru.

— Fii fără grijă, șefule.

— Ai notat tot?

— Tot.

— Cheamă-mă la ora șapte, poate că voi avea ceva de schimbă. La revedere.

Carn își scoase casca și se rezemă de scaun, uitîndu-se gînditor la aparat. Din această con vorbire, inspectorul aflase tot ce voia să știe, afară de numele Tigrului. Vocea „Şefului“ era schimbată, cu un timbru monoton și greu de recunoscut.

Ceea ce intrigă pe Carn era aluzia la *casa veche*, care trebuia să fie pe o insulă. Luînd o hartă, descoperi imediat insulița, pe care o văzuse de pe malul mării în timpul plimbărilor sale.

Aici era deci „marfa“ care trebuia îmbarcată. Carn ghici imediat despre ce era vorba. Inspectorul surprinsese în cîteva minute, secretul după care umbla de trei luni. Își scoase pipa, pe care o umplu cu degetele tremurînde. Agitația lui

avea un motiv, deoarece afacerea Tigrului era cea mai importantă ce i se încredințase vre-o dată, și care prevedea succesul. Știa unde se găsește aurul! Cît despre șef, astă seară va fi întovărășit de Bittle și Bloem.

În acest timp însă, Tigrul putea să-i facă de petrecanie lui Templar și asta îl neliniștea pe Carn.

Datoria lui era să-l avertizeze sau să vegheze asupra lui. Dar timpul trecea.

Micul sat Baycombe, era ca și situat pe celălalt mal al canalului Mîneii, despărțit de Anglia, deoarece nu avea nici poștă, nici telefon. Pentru a avea oamenii necesari pînderiei bandiților, Carn trebuia să se ducă la Ilfracombe, cu micul Ford al hangiului și drumul ar fi fost nesfîrșit.

Se gîndi să telefoneze la Scotland Yard să i se trimită urgent o echipă într-o mașină. Dar dacă comisarul nu e la birou și n-are cine-i trimite ajutorul imediat? Șansele de reușită erau mici. Dacă echipa ar sosi prea tîrziu, Carn va cere concursul lui Templar și Horace, cu toată neplăcerea ce avea de a-i chema să lucreze împreună. În tot cazul, orice minut avea o valoare imensă.

Carn nu mai pierdu timp. Iși luă pălăria și plecă spre han, cît putu mai repede.

— Mă cheamă un prieten la Ilfracombe, spuse el. Are nevoie de ajutorul meu imediat. L-am îngrijit întotdeauna eu; are o criză cardiacă. Puteți să mă duceți cu Fordul?

— Regret, d-le, dar doi din servitorii lui Sir John l-au luat azi dimineață pentru a se duce în oraș.

— Pe toți dracii! Înjură în gînd Carn, apoi, cu tonul natural al omului necăjit: trebuie să mă duc, acel om e în pericol. Cînd se întorc clientii d-tale?

— Nu mi-au spus nimic, d-le, dar înainte de a se însera cred că sănt aici.

— Herrick n-are vre-o trăsură cu cai?

Herrick era proprietarul fermei cele mai apropiate, o jumătate milă de sat.

- Da, are o trăsură.
- Puteți să trimiteți pe cineva să-l roage să mă ducă pînă la Ilfracombe?

Hangiul se gîndi puțin, apoi spuse:

- Poate vreți să bei un pahar cu bere, d-le?

- Trimite-ți imediat. Pe urmă avem tot timpul să bem.

Hangiul se gîndi: „Grăbiți mai sănt oamenii aceştia de la oraș”. Cu toate acestea strigă: „Heil băiete! Intră un băiat, care ascultă cu atenție ceea ce-i spuse hangiul.

— Spune-i că-i urgent, stăru! Carn punindu-i o monedă în mînă și fă treaba repede. Vino cu trăsura și dacă te întorci iute îți mai dau ceva.

Băiatul făcu semn că a priceput și plecă în fugă. În timp ce hangiul turna berea, Carn de abia putea să-si stăpînească nerăbdarea. Lipsa Fordului era un dezastru. La gîndul că Tigrul ar putea să fugă și venea să înnebunească. Se gîndi la un moment să ceară ajutor Sfîntului. O să vadă la urma urmei ce va face. Inspectorul spera însă să nu aibă nevoie de Templar.

Carn își bău paharul cu bere.

Simțea cum îl apucă furia, dar trebuia să se stăpînească.

Nervos, Carn se scuză și plecă spunînd că va aștepta trăsura la fortăreață. Cînd fu la douăzeci de pași de vilă, Horace apără în ușă, avînd un aer natural, ca și cînd ar fi făcut o plimbare obișnuită.

Se uită la Can cu mîinile la spate.

- Mr. Templar e acasă?

— Nu.

— Știi unde este?

— Habar n-am. În plimbare. Cred că vînează hipopotamî în pădurea vecină. Cine știe?

— Haide băiete, fii serios, n-am urcat afurisitul vostru deal pe căldura asta, numai ca să-ți ascult glumele idioate. Tigrul a făgăduit să te arunce astă seară în mare, de sus

de pe faleză, dar asta n-are importanță. Eu am venit să avertizez pe Templar.

Horace se uită la Carn cu o mutră prostească.

— Ei! dacă-i aşa...

Și întinse mîna de la spate, în care enormul său revolver apără țintind pe inspector.

— Idiotule! Capul nu-ți servește decît la purtatul pălăriei? Ti-am spus că Tigrul vrea să vă omoare pe amîndoi: Tigrul, T-I-G-R-U-L! Îl cunoști? Păziți-vă, altfel măline veți fi morți. Să nu spuneți că nu v-am avertizat.

— Încetișor, mormăi Horace, v-ați enervat. Spuneți Tigrului că eu și Mr. Templar îl așteptăm astă seară.

— Mai bine du-te și cauță-ți stăpinul și spune-i, zise Carn întorcîndu-i spatele și plecă.

Înaintea hanului găsi trăsura, condusă de un băiat de la fermă.

— Ilfracombe, spuse el, cît poți de repede!

Vehiculul porni cu un zgromot infernal.

Inspectorul scoase ceasul: era trei și un sfert. Fără vre-un accident, mai rămînea puțină speranță. Vaporul Tigrului, ca să intre în golf, avea nevoie de oarecare timp și-i trebuia toată noaptea să încarce aurul, dar Carn știa, că Tigrul n-ar fi ezitat între pradă și libertate și Inspectorul ținea mult să-l arresteze.

Deodată, Carn își aduse aminte că n-a înștiințat-o pe Miss Holm; dar dacă tânăra fată era în înțelegere cu Templar, acesta veghea. Ajunseseră sus, pe o colină de unde se putea vedea satul, cînd se auzi o detunătură. Carn se uită la ceas, pe urmă ridică ochii surprins spre băiat.

— Sîntem obișnuiți! Trebuie să fie Mr. Lomas-Coper care împușcă iepuri.

— Înțeleg, făcu detectivul fără să insiste.

Dar el știa că — cu toată distanța — detunătura venea de la marginea satului, și că ecoul era altfel decît a unui glonte de pușcă de vînătoare.

CAP. XI

UNDE INTERVINE SIR LAPPING

Cînd Patricia se întoarse la vilă, hotărîtă să vorbească cu Miss Girton, i se aduse la cunoștință că plecase să se plimbe, și nu spusese cînd se întoarce. Bătrîna pleca deseori cu bastonul în mînă în lungi plimbări care nu prea o obosau. Patricia își aduse aminte că Miss Girton de cîtva timp devenise morocănoasă, iar plimbările ei mai dese și mai lungi. Această femeie avea atîtea particularități masculine, că nu îi se părea curios, să o vezi ca pe un bărbat căutînd printr-o sforțare îndelungată liniștea sufletească.

Pat era destul de plăcitosită gîndindu-se că prima ei misiune dăduse greș. Nici nu era vorba de așteptat. Miss Girton se întorcea spre seară. Ar fi fost prea tîrziu și întîlnirea cu Simon era foarte importantă.

Patricia se hotărî să se ducă la Lapping.

Judecătorul era în grădină, fără haină și avea în cap o pălărie veche de fetru. Fața îi strălucea de sănătate și voie bună, și primi pe Pat că vădită plăcere.

— Scumpă d-ră Holm, nu te-am văzut de un veac. Ce mai faci?

— Minunat, și d-ta pari mai tînăr ca totdeauna.

— Complimente! Știi bine că sunt un bătrân și am prea puține șanse, pe lîngă un tînăr din fortăreață.

— Aș vrea să-ți vorbesc Sir Michel, pot să intru?

Bătrînul azvîrli sapa jos, își șterse mîinile de pantaloni și deschise poarta.

— Cînd te putem felicita oficial? Acest tînăr Templar e încîntător și cred că î-a căzut cu tronc.

Lapping începuse con vorbirea care-i venea la în demîna.

— Înainte de a mă hotărî, am venit să te întreb pe d-ta ce crezi despre el.

— Dar asta e treaba mătușii...

— Știu, întrerupse Pat, dar vreau să știu și părerea d-tale. Lapping își împinse pălăria pe ceafă și-și descoperi fruntea roșie.

— E o mare responsabilitate. Bătrînii se înșeală ca și ceilalți, uneori chiar mai mult cînd e vorba să judece generația tînără.

Dar dacă insiști. Întîi, gîndește-te că sunt multe femei care ar dori un asemenea bărbat, gen mușchetar, care a devenit foarte rar.

— Poate să fie deasemenea cîțiva tineri strălucitori care să mă răpească lui Templar, adăugă Pat rîzînd. Hai, să stăm la umbră. Cînd vom fi de acod, să mă inviți să bem o ceașcă cu ceai.

— Vorbești serios?

— Cît mai serios posibil. D-tă ai vîrstă și experiență. Așa că poți să mă sfătuiești.

— Nu e necesar să-mi vîri cuțitul în rană, relativ la bătrînețe, făcu el rîzînd, să vorbim mai bine de experiență și calitățile lui. Dar ce să-ți spun? D-tă cunoști mai bine pe Mr. Templar, decît mine.

— Oamenii vorbesc multe de el.

— Arată-mi un sat, unde nu se povestesc istorii pe seama cuiva care iese din comun. Se vorbește chiar și de ceilalți.

— Sunt simple clevetări, făcu Patricia ridicînd capul. Pe urmă, după sfatul lui Simon, povestî evenimentele din

noaptea trecută: mărturisirile mătușei Agatha. Ii spuse de intervenția lui Templar, apoi de întâmplarea de la Carn.

Nu pomeni însă de avertismentul pe care i-l facuse ei personal.

Magistratul asculta atent.

Patricia îl observa, privindu-i indulgență binevoitoare față de cei tineri. Fără avertismentul lui Templar ea ar fi povestit tot simpaticului Sir Michael.

Cum să crezi că un om ca el poate fi tovarăș cu Tigrul?

Terminând, Pat aștepta un răspuns. Sir Michael își scoase batista, își șterse nasul și întoarse ochii zîmbitorii spre ea.

— Ai putea să scri un roman, spuse el calm.

— Dar e adevărat, strigă ea, toate acestea s-au petrecut aseară. Se petrec la Baycombe lucruri curioase. Crezi că Templar e detectiv?

— Detectivi nu acționează ca el, decât în romanele polițiște, răspunse el înălțind din umeri.

Pat îl privi cu ochi rugători, făcînd pe disperata.

— D-ta trebuie să cunoști bine detectivii și dacă crezi că... adică să fie vorba de un aventurier?

— Dacă un aventurier nu e în stare să convingă pe ceilalți oameni de cinstea lui, atunci mai bine ar fi să greșească.

— Dar Mr. Templar este o excepție! strigă ea.

— Toți au pretenția că sunt excepții, răspunse cinic judecătorul.

În acest timp, î se formară riduri ușoare la colțul ochilor și zîmbi ușor. Nu avea deloc aerul unui om care n-ar vrea să servească pe altul, mai ales pe o tinără amorezată.

— D-ta glumești mereu! te rog, vorbește serios.

— De ce? îl iubești sau nu?

— Îl iubesc! răspunse ea cu curaj.

Lapping făcu un gest de disperare comică.

— Atunci orice ți-aș spune nu-ți vei schimbi părerea.

Dacă ți-aș spune că am încredere în el și e cel mai înțelept om mi-ai sări de gât și dimpotră dacă aș susține să nu te mai gîndești la el, atunci vei sări de gâtul lui, și puțin îți va păsa de ce spune restul lumii. Atunci?

— Atunci, dă-mi părerea d-tale cu toată sinceritatea ca și cum ar fi vorba de fiica d-tale.

— Iarăși vine vorba de bătrînețea mea! Nimic nu va schimba situația dacă îl iubești. În viață mea am văzut mulți criminali pe care i-am clasat în trei categorii.

Primii sunt hoții, crescute în mediul favorabil lor; ei sunt meschini, lași sau aroganți și-și petrec o parte din viață în închisoare. Templar nu e din categoria asta.

A doua cuprinde pe oamenii abili și inteligenți, dar stricați, care mai devreme sau mai tîrziu devin primejdioși. Aceștia sunt lași și fricosi. Dacă ne gîndim bine, pe Templar nu putem să-l numărăm printre ei, căci acesta nu este sincer niciodată, pe cînd Simon al d-tale e vesel și rîde aproape ca un copil. A treia categorie e genul Raffles, cunoscut numai în literatura polițistă și foarte rar în viață noastră. Templar poate fi numărat în această categorie excepțională unde aventurierul își păstrează onoarea. Dacă-l iubești nu e nici un pericol. Iată cea mai proastă opinie ce ne putem face despre el.

Îl acordăm însă circumstanțe ușoare, avînd în vedere tinerețea și placerea lui de aventură.

Ești satisfăcută?

Lapping vorbise cu indulgență binevoitoare, ca un om care văzuse multe. Patricia nu se îndoia de sinceritatea lui. Dar avea alte chestiuni de discutat și nu se lăsă convingă.

— Sir Michael ești un sfătitor prețios; sănătatea fericită de a-mi împărți convingerea.

— Ar fi mai bine, spune el, să ai o explicație cu el. Dacă are incredere în d-oarecare iți va răspunde sincer. Nu îl-a spus nimic pînă acum?

Pat se puse numai decît în gardă.

— Ce să-mi spună? întrebă ea.

— Să-ți spună... făcu Lapping puțin surprins, ceva ca să-ți satisfacă curiozitatea relativ la evenimentele extraordinare care s-au petrecut.

— El m-a rugat să am răbdare și incredere, căci ar fi periculos pentru mine să știu mai multe. Îmi va explica mai tîrziu cînd se va scăpa de inamic.

Cine este acest inamic periculos?

— Mr. Templar îl numește Tigrul.

Lapping se gîndi cîteva secunde cu sprîncenele încrunstate.

— Porecla asta... stai, nu s-a vorbit acum cîteva luni de el? O bancă din Chicago care a fost jefuită de o sumă mare în aur?

— Nu-mi aduc aminte, zise Pat.

— Nu cred să mă înșel, făcu judecătorul, dar un șef de bandă din Chicago la Baycombe, e cam caraghios, nu?

— Sigur, dar nu v-am spus și pînă acum lucruri ciudate?

Lapping puse mâna încet pe umărul tinerei fete, care citi atîta bunătate în ochii lui, încît orice îndoială îi dispărută.

— Atunci să nu mai discutăm, căci nu ajungem la nici un rezultat. Fă aşa cum îți dictează inima, e singurul sfat pe care îl poate da un bătrîn. Acum că am aranjat chestia să ne ocupăm de ceai.

Lapping se îndreptă spre casă pentru a da ordine.

Patricia își reveni în acest moment. Simțea o oarecare

oboseală în această discuție — spre a asculta de ordinele lui Simon. cu Sir Michael.

Judecătorul, și în pe ei și plin de bună voință, acceptase bătălia fără să trădeze omic.

Dar de ce această conversație părea că îl distrează?

Pat, exasperată avea impresia că Lapping își bătea joc de ea, că-i ghicea perfect intențiile ca și inocența ei prefațătă.

Dacă judecătorul făcea parte din banda Tigrului atunci nu putea să vorbească de rău pe Simon în fața ei. Din contră, cum s-ar putea că un magistrat a cărui viață fusese un exemplu de cinste, să fie asociatul Tigrului? Tot felul de ipoteze treceau prin capul ei, și pricepu toate pericolele acestei aventuri în care se aruncase orbește de dragul Sfîntului.

Lapping sosi cu o măsuță. Menajera îl urmă cu tava cu cești. Deodată fu cuprinsă de o frică groaznică — dacă Lapping, complicele Tigrului sau poate chiar Tigrul în persoană — ar fi ghicit de ce venise ea și i-ar face de petrecanie? Ceaiul și prăjiturile puteau să fie otrăvite! Pat simți dorința să o ia la fugă și se gîndi la Simon. Ce ar face el în aceste împrejurări? Totuși putu să se stăpînească și zîmbi judecătorului.

— Ce de atenții pentru mine?

— De loc, scumpă copilă. Un biet bătrân oferă o ceașcă de ceai unei tinere fete, vecina lui.

Ea vesel și vorbăreț. Ironia din ochi îi dispăruse Patricia simți că-i revine dispoziția; numai privirea lui batjocoritoare o neliniștea. Ce rol juca Sir Michael? Sfîntul-o să ghicească numai decât cînd i-o spune. Patricia se hotărî să plece.

— Așa repede?

— Am făgăduit mătușei mele să o văd înainte de masă. Avem de discutat ceva. Nu prea îmi convine, dar e vorba de o scrisoare, pe care trebuie să o expediez astă seară.

Pat fu surprinsă de ușurința cu care mințea.

Sînt foarte mîhnit, de această catastrofală... afacere care nu te lasă să mai stai. Dar sper că ne vom revedea curînd. Vrei să vii cu Mr. Templar?

— Voi încerca, răspunse Pat.

Nu aștepta invitație specială. Veniți cînd vreți, voi fi fericit să vă primesc.

Judecătorul o întovărăși pînă la poartă.

Pe neașteptate, Pat îl întrebă:

— Ce mai face Harry le Duc?

Fata îl privi cu luare aminte, dar bătrînul rămase nemîscat, cu o ușoară surpriză în ochi.

— Pentru ce mă întrebî?

— Simon — Mr. Templar — mi-a povestit că d-ta l-a condamnat pe acest periculos criminal la o pedeapsă grea și că el ar putea să se răzbune.

— Îmi aduc aminte, aproba Lapping. Harry le Duc a jurat îndată după condamnare că se va răzbuna pe mine; dar am auzit de atîtea ori amenințări, și văd că sînt mereu în viață.

Patricia își luă rămas bun și se gîndi că n-a făcut prea mare treabă. Numele lui Harry le Duc nu făcuse nici o impresie asupra judecătorului. N-a arătat nici teamă, nici surpriză. Era posibil ca un bandit să se prefacă aşa de bine?

Patricia enervată, cu lacrimi în ochi se grăbea să-i spună Sfîntului tot ce făcuse. Căuta încă să afle cauza ironiei binevoitoare a judecătorului, cînd deodată îi trecu prin cap o idee: dacă Lapping era nevinovat atunci Tigrul, nu putea să fie decît Agatha Girton.

CAPITOLUL XII

UNDE-I VORBA DE SEMNUL TIGRULUI

Patricia rămase cîteva secunde îngrozită la gîndul că ani de zile, trăise la un loc cu Tigrul. Aceasta era imposibil, dar dacă te gîndeai, ipoteza părea admisibilă. Numai astfel s-ar fi explicat numeroasele absențe ale Agathei și călătoria ei în Africa de Sud. Pat își aduse aminte că această călătorie o făcuse tocmai în timpul cînd Confederatet Bank fusese jefuită.

Astfel, Tigrul ar fi fost o femeie. Miss Girton se putea transforma ușor în bărbat.

Patricia avu din nou o tresărire de spaimă și ezită un moment înainte de a intra în vilă. Dacă Miss Girton era șeful teribilei bande, ea bănuia pe Patricia care-și arătase simpatia pentru Sfînt. Mătușa n-ar fi stat pe gînduri să se scape de ea.

Încremenită de groază, Pat vru să fugă la Templar, dar gîndindu-se la misiunea cu care se însărcinase, se opri. Ea era aceea care insistase să ia parte la aventură.

Luîndu-și inima în dinți, pipăi revolverul din buzunar. Va urmă sfatul Sfîntului. Se va scăpa de cel ce o va amenința, cu un glonț.

Miss Girton venise de la plimbare. Tânăra se duse spre salon, dar inima îi bătea să se spargă. Ușa era închisă cu cheia, și trebui să bată de cîteva ori pînă cînd să i se răspundă:

- Cine-i acolo?
- Sînt eu, Patricia.
- Nu pot să te primesc acum.
- Vreau să-ți vorbesc, e foarte important.
- Sînt ocupată, vino mai tîrziu. Te voi chema eu.

Patricia strînse pumnii. Era nefolositor să facă gălăgie; mai bine să aştepte; Dar ce era cu misterul ăsta? Niciodată mătuşa Agatha nu se închise în salon. Niciodată nu vorbise aşa de aspru cu ea. Părea nervoasă, aproape înfricoşată.

Patricia se duse în camera ei. Tigrul era neliniștit? Simon reușise să-l sperie? Lupta decisivă se va hotărî peste câteva ore.

Nu mai era timp de pierdut; noaptea se apropiă și era absolut necesar să vorbească cu Agatha înainte de venirea lui Horace. Tânără fată se dezbrăcăse și își puse dedesubt un costum de baie; pușe pe deasupra o fustă și un pullover și vîrî în buzunarul fustei, revolverul.

În timp ce-și încheia pantofii, auzi un murmur de vocile care veneau din salonul ce era exact dedesubt camerei ei. Miss Girton nu era deci singură? Își lipi urechea de parchet, dar nu putu să distingă decît că vocile erau bărbătești. Una era a Agathei, dar cine era celălalt?

— Trebuie să ascult, se gîndi Pat și ieși. Fără zgomot coborî scara; pe ultima treaptă se opri și se gîndi: ușa sau fereastra? La ușă ar fi fost mai bine dar Tânără își aminti că parchetul din hol, trăsnește îngrozitor. Mai bine fereastra. Coborî în grădină, cînd observă că ferestrele salonului erau închise ermetic. Acest fapt era suspect, deoarece Agathei îi plăcea aerul poaspăt. Nu se vedea nici nu se auzea nimic. Ce să facă? Mai bine să aştepte și să pregătească drumul celui ce avea îndrăzneală și experiență. Vizitatorul trebuia să plece îndată. Pat se uită în jur, pentru a căuta un ascunzis și se gîndi la pavilionul din colțul grădinii. De acolo vedea perfect fereastra și peronul vilei.

În același moment, numele Patrieiei fu pomenit de vizitatorul lui Miss Girton:

O singura pilula ajunge și va dormi șase ceasuri, spuse el punând o pilula pe marginea unei măsuțe. E foarte ușor, o dizolvă în cafea, după masa; n-are nici un gust. Are efect numai decit. O culci pe o canapea și vin la unsprezece să o iau.

Omul era zvelt și înalt, pălăria moale era lăsată pe ochi; își ridicase gulerul hainei, astfel că i se vedea numai o parte din figura.

Pentru ce îmi faci d-ta acest oribil lucru? protestă Agatha cu vocea rugășită.

Îți fagăduiesc că doza nu e mortală. Pat e viguroasă și va avea miine dinuineață o mică durere de cap: Nu cumva crezi că vreau să omor o fată așa de frumoasă?

Miss Girton, cu mîinile sprijinite de măsuță se aplecă spre el.

Ticalosule! zise ea.

Acesta făcu un gest de protestare.

Ai scrupule întîrziate. Patricia îmi place foarte mult, dar mi-e teamă că ea nu împărtășește sentimentele mele. Astfel că am intenția să o am eu mijloace mai drastice.

O iubesc mult pe această copilă, făcu Miss Girton.

Ar trebui să-i spui aceasta cu prima ocazie, adăugă sareastică vizitatorul. Dar, fii fără grijă, mă voi căsători cu ea cît mai repede.

Pentru ce minți?

— Nu mint, vorbesc foarte serios.

Fifura femeii se contractă, iar ochii îi străluciră de ură.

Se spune că oamenii crimiinali sunt totdeauna puțin nebuni; încep și eu să cred.

Omul ridică capul și răspunse încet.

— N'am vorbit serios ca acum niciodată. Am avut în exercițiul profesiei mele, rezultate excelente. Am inteligență, experiență, cultură, educație și atât aur cât poate dori un om; nu mai sunt Tânăr. Iubesc pe Patricia și vreau să o conving. Apoi ea nu mă mai va refuza.

El tacu iar Miss Girton lovi parchetul cu picioarele scaunului pe care îl ținea de speteaza.

— E nebun! murmura ea.

— Ce ziceam, relua omul, revenindu-și pareă din vis. Privirea îi eazu pe bulinul alb după masuță.

A, da, ai înțeles?

Agatha se îndrepta spre el.

— Ești nebun. Pentru ce, dacă ești așa bogat mi-ai luat bani. Douazeci de mii de lire îți se pare nimic?

Nu ești niciodata prea bogat, spuse el. Dealtminteri acești bani revin Patriciei ca dota. Ar putea să te condamne pentru omor și să te spinzure, Agatha.

Să nu-mi zici Agatha.

Atunci...

— În niște un fel.

El înălță din umeri.

— Bine, femele fără nume, roști el cu o obraznicie înăștită. Adu-ți aminte că îți cer acum ceea ce nu se cumpără cu bani. Și vei asculta, dacă nu... Dar știi că ești rezonabilă.

— Nu se știe. Mă torturezi de ani și vreau să sfîrșesc. Dacă te denunț, justiția se va urăte îngăduitoare cu mine, nu crezi?

Omul tacu căteva clipe și trase pălăria mai jos și întoarse capul.

Nu-mi pasă de justiție. Nu mai vorbi prostii sau te voi trimite undeva unde nu vei mai putea vorbi.

Se scula și se îndreptă spre ușă pe care o deschise și se uită în hall.

Eu plec, nu mă întovărăși. Mititica e sus?

Am auzit-o urezindu-se acum zece minute.

— Ai urechea mai fină ca mine; urmează instrucțiunile și nu încerca să mă trădezi, ar fi prea periculos pentru tine. Bună seara.

Ușa se închise și Agatha auzi pașii răsunind în hall.

Miss Girton ezită puțin, pe urma deschise cutia unei mese de unde scoase un revolver. Mergând spre fereastra îl puse la punct, apoi ridică perdelele și văzu omul către traversa grădina la stînga, în timp ce Agatha ieșea pe terasa. Străinul era la douăzeci și cinci de pași, cînd două detunături răsunară.

Deodată apăru Patricia.

— Ce este? întrebă tinăra tremurînd. Ce ai făcut?

— Cred că l-am omorât! făcu ea.

Bătrîna scrută întunericul, dar nu văzu nimic.

— Stai aici, spuse ea și alergă în grădină.

Omul era întins jos pe iarbă cu pălăria alături. Miss Girton îngenunchie și puse arma lîngă el. Atunci Patricia auzi un strigăt și văzu pe Agatha ridicîndu-se și ținîndu-și față în mîini.

Tinăra alegă într-acolo. Miss Girton era încă în picioare în același loc. Dîre subțiri de sînge îi curgeau printre degete. Necunoscutul dispăruse.

— S-a prefăcut că e rănit, murmură Agatha, și avea un cuțit.

— Ce-a facut?

Miss Girton nu răspunse imediat, apoi arăta spre cîmp.

— Pe acolo a dispărut, luîndu-mi pistolul.

— Mă duc după el, spuse Patricia.

Dar Miss Girton o apucă de mînă.

— Nu face nebunii.

Mîinile bătrînei erau acoperite de sînge. Pat o duse în camera ei.

Miss Girton își înuiie capul într-un lighean a cărei apă se coloră imediat în roșu. Cînd se ridică, Patricia scoase un strigăt de groază; fruntea Agathei, tăiată pînă la os, era însemnată cu un T mare

CAPITOLUL XIII

CĂPITANUL PATRICIA

— A îndrăznit! Tigrul a îndrăznit, tipă Miss Girton. Părul ud îi cădea pe temple. Petele de sînge de pe obraz îi dădeau un aer sălbatic.

— Mă voi răzbuna, strigă ea. Îmi va cădea în genunchi.

— Mătușă Agatha...

Patricia fierbea de nerăbdare să întrebe pe Miss Girton, dar aceasta se întoarse spre ea, deslănțuindu-și furia.

— Pleacă — strigă ea.

Este omul care ţi-a luat banii?

— Pleacă!

— E Tigrul?

Miss Girton făcu un pas și-i arătă ușa.

— Du-te, du-te de-ți caută Sfîntul... dacă nu ieși imediat te azvîrl pe fereastră.

Părea hotărîtă să-și îndeplinească amenințarea. Patru-și văzuse niciodată mătușa în halul acesta.

— Bine, mă duc.

Patricia plecă să-l găsească pe Sfînt. Cum era înarmată nu-i era frică dacă ar fi atacat-o cineva. Simon nu i-ar fi zis nimic că a venit singură deoarece știrile erau de mare importanță.

Cînd ajunse pe coastă, era șapte și un sfert. Se înoptase.

Din înălțimea falezei, tînăra cu ochii pe jumătate închiși, se uită în largul mării, și văzu ca o pată neagră vaporul pe care Templar se hotărîse să-l captureze în acea seară. Era una din cele mai nebune încercări, dar realizarea lui n-o neliniștea. Care alt om, afară de Simon ar fi conceput un asemenea plan? Horace și ea erau numai simpli ajutori, totul depindea de el. Pat înălță din umeri și zîmbi, apoi se îndreptă spre fortăreață. Pat văzu o fereastră luminată; era aceea de la camera, ce servea de salon, sufragerie și fumoar. Cînd se uită mai bine, văzu pe Horace punind masa. Pătrunse înăuntru și valetul se întoarse brusc cînd o auzi. Figura îi era foarte serioasă, ceea ce neliniști pe Pat.

— Unde este Mr. Templar?

— O să vie la șapte și jumătate, răspunse Horace și lîndu-și tava vru să plece la bucătărie.

Patricia îl privi fără să spună ceva.

Cu tot aerul său sever, Horace nu era nepoliticos decît cu detectivii și oamenii Tigrului. Pat descoperise sub aparența lui serioasă, un suflet plin de bunătate. Cînd o condusese acasă, în ajun, se arătase plin de grije, deoarece prietenii lui Templar erau și ai lui. De ce atunci, bâtrînul valet era aşa de morocănos? Pat îl urmă în bucătărie.

— Să te ajut? întrebă ea bine dispusă.

— Nu, sănt obișnuit să-mi fac singur treaba. Mulțumesc.

— Atunci spune-mi unde e Mr. Templar? Vreau să-i ies înainte.

— Nu știu nimic, dar fiți sigură că vă fi aici la ora fixată, dacă omenește e posibil. E de o punctualitate exagerată; la șapte jumătate o să-l vedem aici.

Voceea i se îmblînzise, dar arăta încă oarecare neliniște.

— S-a întîmplat ceva? întrebă Pat. Se hotărîse să întreprindă ceva astăzi după masă?

— Nu, răspunse Horace, încăpăținîndu-se să păstreze acelaș mutism în ceeace privea pe Simon.

Pat se întoarse în sufragerie și așezîndu-se într-un fotoliu își aprinse o țigară.

Horace era neliniștit și preocupat. Fata privi spre orologiu: era șapte și douăzeci și două minute. Sfîntul va sosi? Unde s-a dus? Imposibil să facă ceva pînă cînd vaporul nu s-ar fi apropiat de coastă. Se dusese în recunoaștere pe insulă sau s-a dus în vizită la Bittle și Bloem?

Pat privea cu atenție cadranul orologiului care înainta încet și se gîndeau că de 24 ore se uitase de multe ori la ceas ca să vadă dacă vine sau nu Templar.

Horace intră și mai puse un tacîm. Apoi scoase din buzunar un ceas uriaș de argint.

— Mai săt unul sau două minute.

Se uită la ea ca pentru a o încuraja, apoi ieși.

Pat auzi pașii lui pe corridor și se gînde că Horace s-a dus la ușă să vadă dacă vine Sfîntul.

La opt fără douăzeci de minute Simon nu venise. Horace se întoarse. Își scosese șorțul, și-și puse vestonul, al cărui buzunar era umflat. Își ținea șapca în mînă.

— Mă duc să-l caut, dar înainte vreau să vă conduc îndărât la vilă, dacă-mi dați voie.

Patricia se ridică.

— Unde te duci?

— Încă nu știu nici eu. Mi-a spus vre-o două locuri. Îl voi găsi, fiți sigură.

Merg cu d-ta, făcu Patricia repede.

Horace clătină din cap.

— Nu se poate; dacă vi s-ar întîmpla ceva, m-ar omori.

— Unde te duci mai întîi? întrebă Pat, neluînd în seamă ce-i spusesese el.

— Unde trebuie să încep, vreți să spuneți? Uitați-vă, și scoase din buzunar biletul lăsat de Templar pe care îl arăta.

Pat îl citi cu o neliniște crescîndă. Nu s-ar fi gîndit că el își întrebuițase după masa vizitînd hanul părăsit. Acum trebuia să fie acolo. Poate chiar prizonier.

— Haideți! rosti hotărîtă Pat.

Cînd ieșiră afară, se îndreptă numai decît spre marginea satului, în loc să coboare șoseaua ce ducea către malul mării. Horace o opri apucînd-o de braț.

— Nu pe aici.

— În tot cazul pe aici trebuie să mergem, răspunse Pat.

— Iartă-mă Miss, dar nu te pot lăsa să procedezi astfel.

— Așa crezi?

Cu o mișcare iute, Patricia se liberă de strînsoarea lui Horace și începu să alerge. Tânără îl auzea în urmă cu respirația întretăiată, strigîndu-i să se opreasă dar în zadar căci Pat alerga ca o căprioară, în vreme ce Horace protesta înjurînd.

Deodată, Patricia se împiedică ue o piatra, alunecă în iarba și-și pierde echilibrul, căzînd pe spate. Horace o ridică numai decît.

— Iartă-mă Miss, dar e datoria mea. Mr. Templar ar fi făcut la fel.

Horace simți ceva tare apăsîndu-i coastele.

— Vrei să întrebuițez mijlocul acesta? Horace sănătări să te urmez.

Valetul râmase cîteva minute tara sa raspunda. Ar fi putut să o dezarmeze la repezelă, dar glasul ei întretăiat de plîns, îl înduioșase.

— Bine, dacă vreți să mergem și porniră repede prin mijlocul satului spre hanul părăsit.

— Cunoașteți drumul mai bine ca mine, spuse Horace tinerei fete.

Pat încunjură hanul și se îndreptă spre aceias ușă pe care intrase și Sfîntul, dar cu mai puține precauții deoarece era întuneric.

La ușa, Horace șopti:

-- Lăsați-mă să trec eu întîi.

Pat ascultă. Horace scotocî în fundul buzunarului, apoi cu un picior trinli ușa de perete; aprinse lanterna și lumină corridorul.

- Urme de pași! murmură el. Au fost de curînd oameni pe aici. Probabil băndă Tigrului.

Fîșia de lumină se opri asupra mesei din fundul corridorului. Horace înțelesc ce era, se întoarse și închise ușa; văzu locul unde se oprișe glonțul apoi ieși afară și cercetă exteriorul.

— N-au reușit să doboare pe Mr. Templar cum m-ar fi doborât pe mine, dacă nu tăia firul. Horace înaintă pe corridor, apărind pe Patricia cu corpul său. Tânără strîngea cu putere revolverul. Dacă nervii îi erau încordați la extrem, în schimb se simțea fizicește foarte bine. Patricia înebunită de grije, se gîndi că Simon trecuse pe acolo; era pe urmele lui.

Horace se opri în fața ușii deschise.

— Să ne uităm înăuntru, șopti el.

Pat privi pe deasupra umerilor lui Horace, pe cînd acesta lumina interiorul camerei. Văzură că e goală și că în mijloc se deschidea o gaură neagră.

Horace auzi strigătul înăbușit al fetei cînd încercă să facă un pas.

— Încet, spuse el.

Valetul pipăi cu piciorul podeaua, bucătică cu bucătică, între zid și gaură, pe urmă o lăsă să înainteze.

Îngenunchind amîndoi în fața groapei, văzură că lumina lanternei se pierdea în întuneric. Puțul era circular, iar peretei erau de cărămidă.

Horace se ridică și lăsând o sticla o aruncă înăuntru.

— O sută de picioare, spuse el, cînd zgomotul căzăturiîi ajunse la ei

Pat se apleca deasupra găurii, făcîndu-și mâiniile pînlie la gură.

\-- Simon, strigă ea, Simon.

Nimeni nu răspunse.

+ Mr. Templar, sănătatea Horace, strigă în van batrînul servitor.

Patricia rămase nemîșcată, ținându-și capul cu amîndouă mâinile.

— Sfintule! Sfintule! Simon! gemu ea plîngind Doamne! Scapă-l!

Deodată se uită la Horace.

— Ești sigur că a venit aici?

De pe marginea trapei el luă cîteva bucatele de stofă pe care le apropie de lanternă.

— Sînt de la haina lui. Probabil c-a fost surprins, dar nu-ți pierde curajul Miss. Mr. Templar e un vulpoi cum rar se găsește. Este fără îndoială ascuns undeva în siguranță, în timp ce Tigrul crezîndu-l mort, va face din nou vre-o prostie.

— S-ar putea coborî cineva cu o frînghică, gemu Patricia.

— Mă duc să cer ajutorul unui sătean, spuse Horace, dar dacă a căzut înăuntru cred că e prea tîrziu.

Pat se lipi de perete cu ochii închiși.

Lacrimi îi curgeau șiroaie pe obrajii. Nici un auzea pe Horace. Sfîntul dispărut! Simțea cum i se face un gol în suflet. Cum? Un om ca el, să moară în întuneric, singur ca un șoarece?

Încet, puterile îi reveniră.

Tigrul ucisese pe Simon. Pat simțea că nu va avea ragaz pînă cînd asasinul nu va fi pedepsit.

— Haide să plecăm, Miss Patricia. Nu suntem siguri că a căzut în puț. Să ne întoarcem la fortareață.

— Nu!

— Nu mai e nimic de făcut, spuse Horace

Ba da, zise Pat. Horace vrei să mă ajută să continuăm opera începută de el?

Da, Miss Patricia, nu putem să lăsăm pe Tigru să
Dar nu credeți că ar fi bine să înștiințăm pe Dr.
în? El e detectiv și urmărește pe Tigru.

Hai, dar mai repede.

Porniră îndărât prin locuri dosnice spre vila lui Carn. Pat sună cu furie, dar degeaba.

- Nu e acasă, spuse ea disperată și se întoarse spre Horace.

Dr. Carn a venit astăzi după masă la noi să ne averteze pe mine și pe Mr. Templar că Tigru vrea să ne ucidă. L-am văzut mai tîrziu mergînd spre Ilfracombe într-o trăsura. Pentru ce a piecat în satul vecin? O fi descoperit ceva.

Dacă a descoperit ceva a plecat după ajutor.

trebuie să fie astă seară.

Cred, răspunse Horace cu prudență, dar nu trebuie să încredem în el.

Bine, noi vom stabili planul nostru, fără să-l socotim și pe el. Dacă sosește, cu atît mai bine. Aș vrea să descoperim pe Tigru pînă nu vine Carn.

Horace se minuna de curajul tinerei fete, care era parcă nascută pentru a porunci.

- Vom aștepta pînă cînd vor fi gata să îmbarce aurul. Sa mergem la fortăreață să mîncăm, ne trebuie multă putere.

Pat o luă înainte. Avea un singur gînd, să-l răzbune pe Sînt. Toată energia ei și-o desfășura în acest scop. Va lupta pînă la ultimul moment cu toată puterea, știind totuși că, după ce-și va ajunge scopul, se va prăbuși disperată.

Se întoarse spre Horace spunîndu-i cu vocea hotărîtă:

Avem nevoie de ajutor; nu sîntem decît doi; vreau să-i cer lui Mr. Lomas Cooper să se unească cu noi.

El! exclamă Horace, cu o strîmbătură de dispreț, e moale ca un burete.

— Nu e chiar aşa cum crezi și ne va fi de mare folos.

Apropiindu-se de casa lui Bloem, văzură o umbră apărînd din tufiș. La lumina lanternei, Pat recunoșcu pe Algy.

— Tu ești Pat? Ti-am recunoscut vocea.

— Te căutam, zise ea scurt. Vino cu mine la fortăreață. În timp ce vom mîncă, vom ține un consiliu de război.

— Ce? Cum? bîlbîi Algy.

— Să nu mai pierdem timp. Îți voi povesti acasă.

Vorbea atât de autoritar încit Algy o urmă ca un copil.

— Dar, scumpa mea, noi nu suntem în război.

Ce e gluma asta? Dar cu d-ta, merg pînă la capătul lumi.

— Nu e glumă, făcu ea cu răceală.

La masă Pat îi povestî toată tăărășenia. Algy părea încremenit Patricia uitîndu-se la el se aștepta să-i răspundă cu una din glumele lui, dar văzîndu-l cu buzele strînse și ochii gravi, i se păru cu totul transformat.

— Asta-i roman fantastic ce-mi povestești d-ta.

Tinăra îi explică planul.

— Ce îndrăzneală. Toate acestea sunt opera lui Carn.

— Aceasta e ideea Sfîntului și e riscată dar realizabilă. Cît despre Carn nu putem conta pe el. El nici nu știe tot. De altfel d-ta pricepi de ce vreau să-l întîlnesc pe Tigru eu singură.

Algy citi pe față Patriciei hotărîrea de a ucide.

— Atunci pot să mă bizui pe d-ta?

Trecură două, trei secunde. Apoi, Algy răsunse afirmativ și întinse mâna Patriciei.

CAP XIV

UNDE ALGY E RĂNIT ÎN RĂZBOI

Vaporul trebuie să fi intrat în golf, spuse Patricia.

Era ora zece. Ea plecă cu Algy și se urcară pe faleză. Acolo, stând pe iarbă, priveau marea.

-- Văd sălupa, strigă Algy vesel.

Pat îi strînse mîna.

Sfîntul a avut dreptate.

În depărtare se distingea silueta neagră a vaporului.

Se apropiie foarte încet, parca ar fi nemîșcat.

Sînt pirați de valoare, zise Algy care era vesel ca un copil.

Se reîntoarseră la fortăreață. Patricia se uită la ceas și făcu repede socoteala.

Nu vor sosi înainte de unsprezece. Du-te la d-ta acasă și puneti un costum de băie. Ai un revolver?

-- Cred că găsesc la unchiul Bloem.

Fata zîmbi și-i arăta revolverul.

-- Nu-l mai are, i l-a luat Sfîntul.

-- Poate că are altul, o să vad eu.

-- Cît o să lipsești?

-- Voi fi îndărât la unsprezece.

-- Să nu vi mai tîrziu. Vom cobori de pe faleză.

Ai vre-o frîngchie?

O să cumpăr din sat.

- Atunci du-te Algy, te aştept la unsprezece.

Ai încredere în mine, săcu Mr. Lomas-Cooper.

Tînarul se depărta cu mersul lui săltăreț.

Printre locuitorii din Baycombe, el era socotit prea prost pentru a fi periculos și destul de simplu pentru a fi credincios.

Pat banuise totdeauna din partea lui o prietenie prea sentimentală. Algy venea adesea la vilă seara după masă, pentru a se plimba cu Pat prin grădină. După plecarea lui Algy, neliniștea o cuprinse din nou; tot felul de idei absurde o năpadeau.

Pat nu mai știa câtă vreme trecuse, cînd un zgomot de pași o săcu să tresără.

Era Horace îmbrăcat într-un caraghios costum de băie, strîns la mijloc cu o centură. Revolverul ii atîrna la brîu.

Nu s-a întors încă, copilașul? întrebă el cu un ton batjocoritor. Sa plecăm fără el, probabil că nu-și găsește papucii și sticla cu apă caldă. Eu sunt gata, Miss.

Ea văzu cu spaimă că era unsprezece și zece minute.

Patricia pleca și se îndrepta spre marginea falizei.

Rasarise luna și noaptea era mai puțin întunecoasă.

Yachtul cu motor al Tigrului se vedea bine, iar cele două punete negre care se mișcau erau bărcile ce înaintau spre insula. Dupa cîtva timp, observă altă barcă care se îndrepta spre vapor venind din Baycombe.

Brusc, Pat înțeleseră. Era Tigrul care venea din sat și deoarece aurul pleca din insulă, el nu mai avea ce căuta în Baycombe.

Cu ce ne coborîm de-aici, Miss Patricia. N-avem sunnie.

Trebua să aducă Algy una. I s-o fi întîmplat ceva.

Deodată, o neliniști un gînd.

— Să ști că l-a prins Tigrul. Să vedem.

Pat coborî panta și Horace o urmă.

Nu-ți mai da osteneală pentru el, Miss.

Să mergem în sat să cumpărăm o funie și în același timp să vedem dacă a venit Carn. Aș fi mulțumită să intervie poliția, dacă noi nu putem face nimic.

Cheiul avea cincizeci de picioare lungime. Era plin de baraci, de otgoane și tot felul de unele pescărești.

În partea opusă, ceva se mișca încet. Se opriră în loc și tînara auzi o voce:

Pat!

D-ta ești Algy?

Da, murmură vocea, nu sunt bun de nimic. M-au făcut knock-out.

Cum te-au rănit? Te doare?

O să-mi treacă; peste cîteva minute nu mai am nimic.

Horace se aplecă și-l ridică în sus așezîndu-l la adăpostul unei barăci, apoi aprinse lanterna. Fața rănitului era plină de sînge. Avea o rană adâncă de la obraz pînă la ureche.

Horace gasi o găleată pe care o umplu cu apă de mare. Algy își muie capul și apa sărată îi făcu bine.

În vreme ce Pat îi lega rana cu o batistă, el povesti ce i se întimplase.

Ca un adevarat cavaler rătăcitor ce sănt, m-am apropiat de ei și le-am strigat: „Sus mîinile! și iată rezultatul.

Pe cine ai recunoscut?

N-am văzut bine cine era și nici arma n-am observat-o. Dar unul din ei era mic și gras iar celălalt semăna grozav cu unchiul meu.

Cîți erau?

Trei sau patru.

Tînărul se ridică cu greutate și se rezemă de baracă.

Lovițura fusese grea, mai grea chiar decît își închipuise el, căci fața îi era galbenă.

— Cum te simți? întrebă Pat.

— Mai bine! Am impresia că mi s-a doigit capul dar nu e nimic. Funia trebuie să fie pe aici; am lăsat-o din mînă.

Horace o găsi numai decît.

— Ați face mai bine să vă duceți la culcare, bombăni el, cînd se întoarse cu funia pe umeri.

— Nu, spuse Algy. Vreau să văd sfîrșitul. M-au rănit și *trebue* să-i revăd pe acești demoni. Apa de mare mă va înzdrăveni, și cînd vom fi pe bord săt gata să ascult pe căpitanul nostru Patricia.

— Bravo! strigă Horace, sănătatea vă mulțumește că v-ați revenit
aşa repede. Sprijiniți-vă de mine.

— Trebuie să înștiințăm pe Cern, spuse Patricia.

— Am trecut pe lângă el înainte de a fi fost rănit. Nu venise. Vom pleca fără el.

Algy dădu ideea să se fixeze funia de zidul fortăreței, legînd-o de un stîlp solid. Din indiferența pe care o arăta, mereu tînărul părea acum de o energie de fier.

Stînd pe pîntece în iarbă, aruncără frînghia, dealungul unei stînci, a cărei umbră îi ascundea de privirile indiscrete. Luna lumina ca ziua, oceanul.

— E destul de lungă, spuse Algy, ridicîndu-se.

Iși scoase impermeabilul și rămase în costumul de baie.

— Cine coboară întâi? întrebă el.

— Iată ultimele ordine, făcu Pat. Fixează-ți solid arma de centură și păzește-te de stînci; intră în apă fără zgromot și înoata tot aşa. Să pornim!

Înainte ca cei doi oameni să facă vre-o mișcare, ea apucă capătul funiei și coborî.

După câteva clipe se află jos. Funia era destul de lungă.

Algy se grăbi să ajungă, apoi Horace. Fără un cuvânt intrară în apă. Insula era la două mile de coastă. Apa era calmă, plăcută. Patricia inotă tăcută.

În aceeași clipă, inspectorul Carn și ajutoarele ce le aducea, erau în pană la douăsprezece minute de Baycombe. La această oră din noapte, era imposibil să mai găsească vreun vehicul spre a-i transporta în sat.

CAPITOLUL XV

UNDE SIMON PÎNDEŞTE ȘI BLOEM ÎȘI PIERDE CUNOȘTINȚA

O cădere de la o sută săsezece de picioare, ține mai mult de trei secunde, dar lui Templar i se păru o eternitate din momentul cînd alunecase în gol și momentul în care căzu în apă cu un zgomot surd. Cum ajunse la fund, cu o sforțare uriașă se ridică, căci Sfîntul simți inima bătîndu-i cu furie. Simți o durere violentă în piept din cauza enormei presiuni care-l apăsa. Respira și se sufoca alternativ căci vîrtejul marin îl trăgea din nou la fund cu o forță din răspunderi! Mîna lui atinse o stîncă de care se agăță cu disperare.

Mai întii aluneca, dar cu un efort extraordinar bătînd apa cu picioarele reuși să se apuce și cu cealaltă mînă. Rămase cîteva secunde nemîșcat, încercînd să respire.

Templar fusese tîrît departe de locul căderii, judecînd după viteza curentului, căci se prăbușise într-un rîu subteran. Capătul stîncii de care se ținea era unul din pereții cavernei prin care trecea rîul; celălalt zid era la vre-o do-uăsprezece picioare. Sfîntul se întreba ce noroc neașteptat îi pusese în cale stînca miraculoasă. Fără ea, tras de curent, ar fi fost înechat în mai puțin de un minut. Dar nu era încă scăpat; mușchii brațelor întinși să se rupă, slăbeau, degetele întepenite nu mai puteau să reziste. Ridicînd ochii să întrebe dacă acesta însemna sfîrșitul. Deodată, scoase un strigăt

de bucurie; stînca avea puțin mai sus o gaură. Era un adăpost unde se putea odihni. Dumnezeu era cu el.

-- „Nu încă, Tigrul meu scump, murmură el, mulți au vrut să-mi jupoiae pielea, dar am ajuns să cred că e imposibil”

Vederea acestui refugiu întărî puterea Sfîntului. Întinse brațul drept spre un colț de stîncă și reușî să se cătere pînă la adîncimea stîncoasă. Se întinse pe spate și închise ochii. După cîteva clipe se ridică și cercetă grota; un curent de aer îl bătu cu furie în plină față. O idee îi începu să încolească în minte. Dacă aerul era proaspăt, însemna că există vre-o spărtură pe undeva care deschidea drumul.

Simon înaintă cu băgare de seamă, cu un braț întins, iar cu celălalt sprijinindu-se de nepătruns. Făcîndu-și curaj merse mereu înainte; ceasuri întregi nu se opri de loc, disperat, înebunit, lovindu-se de stîncă, căzînd în genunchi cu mintea întunecată, cu sclipiri de nebunie în creier.

Deodată, în fața sa întunericul păru că se risipește. Se lovi de o stîncă și căzu pe spate.

Întins pe jos, observă conturul stîncilor într-o lumină mai deschisă. Putu să vadă mai tîrziu și tunelul care se deschidea în fața lui. Plîngînd de bucurie începu să înainteze frînt de oboseală. În fața lui grota se lărgea; o spărtură ne-regulată se deschidea sub cerul înstelat. Simon înaintă și ieși afară: marea liniștită se întindea lui. Sfîntul rămase cîteva minute nemîscat, înmărmurit.

— Cerule! murmură el.

Se sprijini de stîncă, apoi șovăi pe picioare și recăzu fără cunoștință. Mult după aceea deschise ochii, și privi ceasul: 11 . Trei ore de odihnă fusese de ajuns să-i redea forțele; simțea că-i revine energia. E drept, coatele și genunchii erau jupuiți, iar tot corpul îl durea.

Pe neașteptate auzi un zgomot de motor. Simon făcu un pas înainte și se uită. Insula pe care se găsea „casa veche” era în fața lui. Puțin mai departe, în larg staționa

un vapor. O barcă, porni de lîngă yacht înainta spre insulă, iar alta pleca de la „casa veche” înaintînd spre yacht.

— Domnul fie lăudat, sopti Templar.

Norocul extraordinar ce-l ajutase toată viața, nu-l părăsise nici acum, iar îngerul lui păzitor, probabil că făcea și ore suplimentare pentru el.

Simon își dădu drumul înainte în mare și începî să înnoate spre vaporul vrăjmașului său. Aproape de yacht Simon se dădu la fund și înnotă sub apă cei o sută de yarzi ce mai avea pînă la vapor. Scoțînd capul de vre-o două, trei ori ca să respire, Simon se gîndi că ar fi periculos să se urce pe lanțul ancorei: cineva l-ar fi putut vedea după pasără.

Dar îngerul lui păzitor veghea. Ridicînd capul văzu o scară de frînghie a cărei extremitate atîrna deasupra apei. Zgomotul încărcării lăzilor de aur, pașii și vocile oamenilor se auzea mai deslușit, Simon bănuia că se lucrează în cealaltă parte a vaporului, deoarece deasupra lui nu se auzea nimic. Urcîndu-se cu băgare de seamă, ajunse în dreptul punții și aruncîndu-și ochii nu văzu pe nimenei. În fața lui, punctul era goală; iar în cealaltă parte, oamenii erau prea ocupați cu încărcarea. Sfîntul făcu o săritură și se găsi pe puncte.

La pleoarele lui, zări o scară ce cobora în măruntele vaporului.

La primii pași se opri. Nimenei nu văzuse umbra lui străbătînd punctul.

Scara se termina într-un coridor luminat. Simon se gîndi că ar fi periculos să o ia pe coridor. Nici cabinele nu garantau siguranța, deoarece o cheie întoarsă pe din afară îl putea face prizonier. Rămase pe gînduri câteva clipe apoi porni. Se îndreptă spre prima ușă de pe coridor și apăsa puțin pe clanță. Ușa era închisă. Sfîntul se hotărî să intre neapărat chiar dacă era închisă, dar pentru aceasta îi trebuiau scule, și porni în căutarea atelierului mecanic. Un zgomot de pași îl opri. Ghici numai decît că venea din co-

ridorul perpendicular pe cel care se afla el, și se repezi îndărăt pe scară să se pună în siguranță. Simon era curios să vadă cine se plimbă pierzîndu-și astfel timpul. Văzu pe Bloem aducînd o tavă cu sandwichuri și un sifon. Afară de el nu mai venea nimeni. Sfîntul se lipi de perete și-l văzu oprindu-se în fața ușei închise. Puse tava jos, căută cheia în buzunar și descuie ușa, lăsînd-o deschisă. Apoi, se aplecă să ia tava, dar în aceeași clipă Simon se avîntă de pe a opta treaptă aruncîndu-se asupra lui. Acesta, scoțînd un strigăt înăbușit căzu cu capul înainte. Omul își pierduse cunoștința dar zgomotul putea să fi fost auzit. Simon se ridică cu agilitatea unei pantere, apucă pe Bloem de gulerul hainei și-l trase în cabină. Închise ușa și se întoarse.

Templar văzu pe cineva culcat în pat.

Ce mai faci dragă mătușă, făcu el politicos.

Agatha Girton zîmbi ironic.

— Hotărît, Mr. Templar, ești un om de fier! murmură ea.

CAP. XVI

UNDE-I VORBA DE PIRATERIE

Patricia și tovarășii ei, plecaseră înot, de pe mal. Atenția oamenilor de pe vapor fiind concentrată asupra lucrului, putură să ajungă fără nici un incident pînă la umbra vaporului, apoi se opriră să se odihnească, ținîndu-se cu mîna de plăcile de aramă. Pat plecă în recunoaștere.

Înotă înceț, depărtîndu-se de vapor pentru a vedea mai bine lanțul ancorei. Tânără observă primejdia și ca Simon, căută un alt mijloc spre a se urca pe bord. Văzu de asemenea scara de frînghie și reveni la tovarășii ei, care o urmară: Horace, cu dinții strînsi rezista încă, dar Algy se simtea obosit.

Pat apucă frînghia și ieși din apă.

— Încă o sfîrșare, spuse ea strîngînd mîna lui Algy; vom găsi un loc unde să ne odihnim puțin. Pat urcă scara cu ușurință unui lup de mare; ceilalți o urmă. Înainte de a sări pe punte, fata observă un grup de oameni care duceau în cală o încărcătură. Dîntr-un salt fu pe punte. Capul lui Algy apăru numai decît și se strecură lîngă Pat. Tânărul era epuizat și dîrdia de frig. Horace îi urmă.

- Cum te simți? îl întrebă Pat.
- Mai bine ca niciodată, Miss.
- Și tu Algy?

— Eu... eu... sănt amărît rău, răsunse aceșta cu dinții clănținind și aş vrea să știu unde își ține Tigrul whis-ky-ul.

Pat se întoarse spre Horace.

— Vrei să te duci acolo de unde vine zgomotul?

D-ța cunoști vapoarele. Poate ne găsești un loc să ne ascundem.

— Hm! mormăi valetul, scărpîndu-se după ureche, lucrul nu prea e ușor; vaporul acesta e prea mic. Să văd, poate găsesc ceva. Pat rămîne în aşteptare, cu o mînă susținîndu-l pe Algy, iar cu cealaltă ținînd revolverul lui Bloem, căci oricine ar fi trecut, i-ar fi putut zări foarte ușor.

Dar nimeni nu se ivi. Se auzea numai zgomotul înăbușit al vocilor și al încărcării.

După cîteva minute Horace se întoarse.

— Am găsit, șopti el, pe aici...

Toți trei mergeau unul după altul, aplecați. Horace ridică o pînză gudronată, care acoperea o barcă.

— Nu e lucru grozav, dar vom sta liniștiți.

Algy intră primul, apoi Patricia, urmată de Horace care trase pînza deasupra.

— E destul de confortabil, numai că nu prea avem aer.

Ce facem acum, Miss Patricia?

— Ce face Algy?

Horace își îndreptă lanterna asupra lui Mr. Lomas Cooper a cărei față era palidă; rana părea închisă din cauza apei sărate, căci bandajul nu era pătat de sînge. Algy zîbi cu greutate.

— Mă simt încă foarte slab, dar îmi voi reveni repede cînd mă voi încălzii. Din cauza lovituriei pe care am primit-o în cap, mă tem că o să mă apuc de piraterie.

Patricia se strînse cît putu mai mult, ca să-i facă loc să se întindă.

— Mă duc cu Horace în recunoaștere; pînă atunci poate te vezi simți mai bine. E necesar să știu căci bandiți sunt și cum sunt repartizați pe bord, ca să putem să-i reducem la tăcere unul cîte unul, fără să atragem atenția celorlalți. Mai sunt Bloem, Bittle și... Tigrul, care sunt cei mai primejdiași și trebuie să procedăm cu tactică.

— Trebuie să-i scoatem din luptă, pe măsură ce înaintăm, spuse Horace; plec eu întîii și vai de mama celui cel voi întîlni. Am o socoteală cu bandiții ăștia.

— Eu la fel, făcu Patricia liniștită, eu vreau să ies înții.

Horace nu mai pierdu timpul cu discuția.

— Vom ieși împreună, iar eu stau la spatele dvs. Miss. Vom lăsa pe Mr. Lomas Cooper să se restabilească, dacă vrea.

— Nu vă îngrijiți de mine, răspunse Algy, căutați voi însă animalul care m-a lovit așa de bine.

Patricia primi propunerea lui Horace; ieșiră afară din adăpost, pe care îl acoperiră din nou.

Horace spuse:

— Mr. Templar avea dreptate; nu par a fi numeroși.

Trebuie să fie un singur mecanic și un singur bucătar. Miss, d-ța să te ocupi de stăpînul cocoșilor, trebuie să fie tare gras; iar eu iau pe seamea mea pe mecanic.

— Bine, răspunse Patricia, repede, ne vom întîlni lîngă salon.

— Miss, urcă-te pe scara asta, bucătăria trebuie să fie la capătul corridorului.

Se despărțiră. Horace luase asupra sa partea cea mai primejdiașă. Pentru a coborî spre mașini, trebuia să coboare o scară, ce era aproape de grupul care încărca.

Imediat ce Patricia dispăru pe scară, Horace încălecă pe parapet stînd suspendat deasupra mării. În timpul serviciului său activ, pe care-l făcuse la marină, valetul fusese admirat pentru exercițiile gimnastice ce le făcea. Alunecă de-

-a lungul parapetului fără zgomot, pînă cînd ghici după
glasurile ce se auzeau, că era aproape de scara ce ducea
la mașini. Se ridică puțin în sus și văzu o încărcătură care
dispără în cală. Auzi pe unul din cei doi oameni, între-
bînd:

- Ce a spus?
- Încă trei încărcături, răsunse celălalt.
- Să se grăbească, căpitanul nu mai are răbdare.

Horace se lăsa în jos și porni mai departe. Trebuia procedat repede, pentru că aveau numai trei încărcături de făcut. Ajungînd lîngă scară dintr-o săritură ajunse pe trepte fără să fie zărit de cineva.

Ca să cobori trepte metalice e foarte greu, dar pentru Horace care era cu picioarele goale, trăba fu foarte ușoară. Ajungînd în sala mașinilor, observă că mecanicul era aplacat asupra unui motor. Sculindu-se repede să ia o cheie, pricepu situația. Scoase un strigăt care păru îngrozitor în mica sală, dar nu putea fi auzit de afară. Mecanicul duse mîna la buzunarul pantalonilor. Această secundă dădu însă răgaz lui Horace să se arunce spre el și să-l doboare. Horace se ridică și vră să plece dar îi veni o idee. Omul era de aceeași mărime cu el și nu-i fu greu să-i îmbrace pantalonii, cămașa albastră și șapca. Astfel îmbrăcat putea circula în voie pe vapor. Își vîră victimă într-un dulap pentru instrumente și-l închise acolo. Dacă ar întîlni pe cineva, l-ar lua drept mecanic.

Se urca pe scară cînd auzi niște pași. Coborî din nou și se aplacă asupra unui motor.

- E în regulă tot, Joseph?
- De minune, răsunse Horace cu vocea înăbușită fără să ridică capul.
- Plecămîntr-o oră. Fii gata.
- Prea bine.
- Voi suna îndată ce ultima încărcătură va fi pe bord; atunci vei da drumul la mașini.

Omul, desigur căpitanul, se urcă pe punte și zgometul pașilor se pierduse în noapte. Horace respiră. Văzuse o ușă de fier îndărătul lui, care se deschidea probabil într-un rezervor. Auzi ușa deschizîndu-se și se plecă din nou asupra unui motor, făcîndu-se că cercetează o bujie. Omul care intrase nu vorbea. Horace distingea perfect zgometul ușor al pașilor lui, dar această apropiere înceată îl neliniști. Horace își simți fruntea acoperită de o nădușală rece.

Noul venit se aprobia pas cu pas. Horace nu se mișca. De-o dată, avu impresia că omul îl ia drept vrăjmaș și făcu o săritură într-o parte. Lovitura care trebuia să-i zdrobească capul rămase fără rezultat. În clipa următoare omul care se aruncase asupra lui, îl strînse de gât.

„Nu e nimic mai distractiv pentru un aventurier, decît o piraterie intelligent organizată, sau jefuirea casei unui detectiv, cînd acesta are invitați o jumătate de duzină inspecțori de la Scotland Yard”.

Astfel se gîndeia Patricia pe cînd mergea pe cîriderul ce ducea la bucătărie.

Horace era ocupat să facă socoteala mecanicului, după care urma să sosească la întîlnire pe bord. Dacă Pat ar întîrzi credinciosul servitor ar căuta-o, doborînd în drum pe toți oamenii Tigrului, care i s-ar fi aşezat în cale.

Patricia nu era însă lipsită de sensibilitate; nu uitase pe Simon, dar hotărîtă să învingă pe Tigru, n-avea timp pentru văcăreală.

Oamenii care fac parte din clasa bucătarilor de pe vapoare și pe care Horace îi numea „stăpînii cocoșilor” nu au nimic sălbatec în ei și acesta cînd auzi vocea metalică a Patrieciei, nu strigă după ajutor.

— Mîinile sus! strigă tînăra. Nu scoate nici un cuvînt, nici să nu deschizi gura, căci atunci voi crede că vrei să strigi și nu vei mai da un ban pe pielea d-tale.

Omul ținînd un castron în mînă, se întoarse încet.

Văzu o fată în costum de baie, al cărei păr scurt, udat de apa mării, se lipea de tîmpie.

În altă ocazie, bucătarul, care era un cunoscător, ar fi admirat-o, dar în momentul de față ochii lui priveau revolverul îndreptat spre el.

— Nu e timp de aşteptat. Mîinile sus, repede!

Bucătarul ridică iute brațele și azvîrlî spre ea castronul ce-l ținea în mînă.

Pat se plecă instinctiv; castronul se lovi de perete și se sparse în bucăți. Tânăra îl văzu repezindu-se și apăsa pe trăgaci de două ori, aşteptînd să audă dubla explozie. Își aduse aminte în această fracțiune de secundă de teaca impermeabilă de care-i vorbise Sfîntul, și pe care ea uitase să o ia.

Drumul prin apă udase proiectilele care nu mai luau foc.

Omul se aruncă asupra ei.

Pat, cu toată forța, îl lovi cu patul armei între ochi și bucătarul căzu grămadă.

Neliniștită din cauza zgromotului, rămase nemîscată. Dar nu se auzi nici o mișcare.

Lupta cu bucătarul o duse pînă în corridor și trebul să-l tragă în bucătărie. Închise ușa cu cheia și se pregătea să se buie pe paserelă.

Căpitanul era probabil singur, numai dacă Bloem, Blittle sau Tigrul nu supravegheau încărcarea aurului. Dacă ar fi avut măcar o armă, nu s-ar fi temut de el. Pat înaintă pe corridor și era să strige de bucurie când zări o placardă încărcată cu arme diferite. Luând două din ele, le încărcă cu gloanțele ce le găsi în cutii mai jos de placardă. Apoi porni în susul corridorului pe unde trebuia să ajungă probabil în salon. La dreapta, în întuneric era o scară care ducea în cabina de pe punte.

Pat urcă scara care ducea pe paserelă. Acolo, erau două cabine dintre care una era fără îndoială a Tigrului.

Patricia zări un om singur, rezemăt de parapet, la tribord, privind spre insulă. Lumina lunii îi făcea să strălucească galbenele de aur de pe manșeta hainei. Chipul cu banda aurită, era pus pe ceafă. Fuma din pipă. Mr. Maggs — căpitanul — simți deodată un obiect tare apăsându-l în spate.

— Sus mîinile!

Glașul șoptit dar amenințător, îl făcu pe Mr. Maggs să asculte.

O mînă îi scotoci în buzunar și îi scoase revolverul.

— Poți să te întorci, continuă vocea.

Mr. Maggs se învîrti pe călcii și rămase cu gura căscată văzind-o pe Pat.

— Nebună mică, făcu el revenindu-i și curajul. Să mă faci tu pe mine să ridic mîinile!

Lasă brațele în jos, dar cele două revolvere se ridicară țintindu-l; mîinile care le ținea nu tremurau și căpitanul nu văzu nici un fel de frică pe fața ei. Citi sentința de moarte în ochii tinerei fete și... ridică mîinile.

— Coboară înaintea mea, spuse Pat, și nu încerca să stergi sau să strigi.

Lupta va începe pe bord acum sau mai tîrziu și nu-mi pasă dacă vei fi cel dintîi care va cade.

Maggs ascultă. Era prea bătrân în meserie să nu ghicească un bluff, dar deoarece această bucătică de fată vorbea serios, coborî. Pat venea în urma lui. Jos, căpitanul simți din nou revolverul apăsându-l în spate.

— Unde este Tigrul? întrebă ea.

— Asta nu prea știu. Tigrul nu va pleca cu noi; ceilalți poate să știe ceva de el; dar și ei au venit singuri. Întrebă mai bine pe Bittle.

— Unde e?

— Sus, în cabina din stînga.

— Treci înainte, spuse ea.

— Văzindu-l hotărît, Pat înțelesе că mișcă, crezînd că ea vrea să intre în cabină din dreapta, unde probabil se află Bittle și ceilalți.

Căpitanul vră să deschidă ușă. Pat îl opri.

— Intră întii d-ta și lasă ușă deschisă. Dacă încerci să o închizi trag.

Maggs dădu din cap afirmativ. Pat îl urmă și închise ușă cu piciorul. Cabină era goală.

Ce să facă acum? Ea nu era Simon, căci omul era voinic, nici nu putea să-l lege bine. Să-l lase în cabină?

Ar fi dat alarmă.

Cu un gest repepe apucă revolverul de țevă și-l lovi în ceafă cu toată forță.

Pat privi tremurînd pe căpitan, căzut jos.

Să lovească un om pe la spate nu intra în regulele luptei cinstite. Patriciei îi fu frică că l-a omorât dar observă că respiră încă.

-- „Acum e rîndul tău, Bittle!“ murmură ea.

Închise ușă cu cheia pe care o puse într-un loc, unde o putea găsi ușor și trecu la cealaltă cabină pe care o deschise brusc. Mica încăpere era în întuneric. Pipăind, găsi comutatorul și făcu lumină; camera era goală. Zări o valiză deschisă pe pat și îmbrăcămîntea răvășită.

Mirosul de tutun, venea de la o țigără aprinsă, lăsată pe scrumieră.

De ce și-a lăsat țigara Bittle?

Pat avu impresia unei amenințări, a unui pericol.

Bittle se va întoarce? Să lase lumina aprinsă?

Întoarse comutatorul și făcu întuneric.

Întorcîndu-se, îl văzu lîngă ea. Înainte de a putea face nicio mișcare Bittle, o apucă de mîini și-i luă cele două revoleră.

CAPITOLUL XVII

UNDE SFÂNTUL ÎNVIE ȘI BITTLE TREMURA

Bittle inchise ușa cabinei și aprinse lumina

— Să vedem și noi pe frumoasa necunoscută, rînji el.

Nu avea haină pe el. Gulerul cămașii era scos și acesta îl făcea de nerecunoscut. John Bittle era unul din acei oameni care nu sănt și portabili decât bine îmbrăcați. Fața roșie nu mai avea aerul binevoitor de mai înainte. Rezemat de ușă și cu brațele încrucișate privea pe Pat din cap pînă-n picioare. Capetele celor două revolvele eșeau din buzunarele pantalonilor.

— Ei! făcu el cu vocea aspră, d-ta ești, dragă Miss Holm? Iartă-mi surpriza, dar n-aș fi crezut ca o fată bine crescută să facă aşa ceva!

— Nici eu n-aș fi crezut să întîlnesc pe Sir John Bittle într-o tovărăsie aşa de proastă.

Acesta ridică capul.

— Sir John Bittle trăiește, dar eu i-am împrumutat titlul ca să dau cu praf în ochii locuitorilor din Baycombe. De aici înainte sănt simplu: John Bittle.

— Sânt încantată că te mulțumești cu aşa puțin.

Pat răspundea cu îndrăzneală, ca Bittle să nu credă că o intimidează; în fundul sufletului ei însă simtea o frică grozavă. Bittle era stăpîn pe situație, și ea știa aceasta.

— Acum trebuie să te resemnezi căci altfel viața d-tale ar deveni insuportabilă. Îți fac o ofertă și n-ai de ales. De aceea îți mulțumesc că ai venit să mă întâlnești pe vapor, atunci cînd crezusem că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Aceasta e ceea ce gîndești d-ta.

— Să nu mai discutăm, n-am timp. Ne vom căsători astă seară. Maggs — căpitanul — poate să ne cunune. Îți spun însă că dacă nu aş fi eu aici, Maggs s-ar răzbuna cumplit. Dar eu te voi apăra. În schimb, cred că vei fi supusă și credincioasă.

— Mai bine prefer moartea! murmură Pat.

— Nu, nu strigă Bittle aşa de sălbatic, că tînăra fată se cutremură.

Pat luă o manta aruncată pe un scaun, și o puse peste costumul de baie.

— Tocmai ieșeam din cabină, conținuă Bittle, cînd îl împingeai pe Maggs alături. Îmi închipuiam că vrei să-mi ceri ~~un~~ interviu și mie. Vreau numai să evit de a mă găsi într-o situație de inferioritate, ceea ce ar fi jignit mult titlul meu de „domn și stăpîn“

— Atunci cînd îți vei alege nevasta, răspunse Pat, să pleci departe, în cealaltă parte a pămîntului, și să fi fericit că mai trăiești.

Bittle rînji.

— Ești răutăcioasă, dar te voi dresa eu.

— O să fai ceea ce-ți va ordona Tigrul. Unde este? Vreau să-l văd.

Bittle izbucni în rîs.

— Eu sănătigru!

Pat îl privi cu dispreț.

— Voi crede numai atunci cînd tigrii se vor transforma în pisici sau... șoareci.

— Vom vedea noi. Acum trebuie să plec. Încărcatul e gata și trebuie să plecăm. Sper că nu l-ai înfundat prea rău pe Maggs.

— Nu destul, căci mi-e frică să nu-și revină.
— Secundul îi va ține locul, spuse Bittle. La revedere... Patricia.

Rămase singură tânără auzi cheia întorcîndu-se în broască și pe Bittle îndepărtîndu-se.

Pat nu știa cât e ceasul; îl lăsase la fortăreață.

Căută o armă, dar nu găsi. Ferăstruica era prea mică, pentru a fugi.

Se așeză pe pat și rămase pe gînduri.

Horace trebuia să fie încă liber, pentru că nici un zgomot sau strigăt nu se auzise pe vapor. El o căuta, desigur. Dacă Horace ar găsi-o ce-ar face? Ar fi fost greu să o libereze fără să facă zgomot. Sau ar putea să-i strecoare o armă? Ce făcea Algy? Succesul expediției lor fusese serios compromis, și Pat se gîndi la o intervenție miraculoasă care le-ar da victoria...

Vaporul începu să vibereze din încheieturi. Nu pricepu ce este la început dar în curînd își dădu seama că motoarele se pusese în mișcare. Pat privi pe fereastră; doi oameni stăteau în picioare de pază. Se auzi un ordin, poruncind ridicarea ancorei. Apoi, auzi doi oameni apropiindu-se de cabina ei și pe Bittle strigînd.

— Gata?

— Da.

Vibrăriile vaporului se măriră. Pat văzu coasta rămînînd în urmă și observă că yachtul își lua viteză. În cele din urmă nu mai văzu decît orizontul.

Tigrul își ducea prada, spre locuri mai sigure.

Patricia se așeză pe pat cugetînd la amărăciunea înfrîngerii.

Bittle se îndreptă spre cabina căpitanului și bătu la ușă stigîndu-l pe Maggs, de mai multe ori, fără să i se răspundă. Apoi, îl auzi apropiindu-se de ușa cabinei ei, pe care o deschise.

— Mereu încrezătoare?

— Mereu.

— Nu-ți servește la nimic. Știi că Templar e mort?...

— Da, Mr. Templar e mort, dar lupta continuă.

Și eu pot să mor, dar sănătatea altii. Nu vei fi liniștit cît timp sănătatea legii și oamenilor care le îndeplinești.

— Crezi că mă sperii aşa ușor? Dacă vrei, vino mai bine să vezi pentru ultima oară, coasta Angliei. Un singur om periculos mai era; servitorul lui Templar, dar la ora aceasta trebuie să fie mort. Cine-ți va ajuta.

— Cînd l-ați ucis pe Horace? Era teafăr cînd l-am părăsit.

Pat se temea ca bietul valet să nu fi fost omorât pe bord.

— Atacul fortăreței a fost hotărît pentru două dimineață. Oamenii pe care i-am lăsat acolo, au primit ordin să-l omoare pe Horace...

— Dă-mi te rog, o țigare, îl întrerupse ea.

Bittle îi întinse tabaciera și privi cum degetele ei pipăia țigara. Mîinile nu-i tremurau.

— Aprinde, te rog.

Pat își aplecă capul pe spate și aspiră cîteva fumuri.

— Ai aranjat și moartea lui Carn?

— Carn? Dobitocul acela? Pentru ce?

— Inspectorul Carn de la Scotland Yard. Acest dobitoc a plecat la Ilfracombe azi după masă. Fără îndoială n-o fi ajuns la timp, dar această întîrziere n-are nici o importanță: înainte de a se lumina de ziua, torpiloarele din Atlantic, vor fi pe urma d-tale.

Fata vorbea încet și liniștit. Bittle ghici că nu minte și o privi cîteva secunde fix, sără ca Pat să plece ohii.

— Carn e detectiv, ești sigură? șopti Bittle cu vocea răgușită.

— Da. Dacă Tigrul — acest dobitoc — a trăit aproape de el sără teamă, înseamnă că nu e tare.

Bittle păli și Pat avu impresia că vrea să se arunce asupra ei. O ură de moarte i se citea în ochi; dar se stăpîni.

— Iți mulțumesc. Știrea e importantă. Ești însă în mina mea și rămii zălog. Ne vei salva pe toți scumpa mea.

— Nici măcar un deget nu voi ridica pentru voi, răspunse Pat.

— Lasă că o să-ți schimbi părerea, rinji el amemurător.

Bittle deschise ușa cu violență.

Bloem! strigă el.

Așteptă un moment, apoi răcni din nou.

Bloem! Bloem! Căutați pe Mr. Bloem numai decât. Se întoarse din nou spre Pat.

Draga mea, ai să regreți mult, că nu mi-ai primit propunerea de aseară.

Furia d-tale va fi una dintre cele mai frumoase amintiri.

— Cele din urmă amintiri... murmură Bittle.

Rezemat de ușă, cu brațele încrucișate, banditul o privea cu ură.

Pat îl întoarse spatele.

Timpul trecea și Bittle injura ca un birjar. În sfîrșit, se auzi o bătaie la ușă. Intră un marină.

— Ei, ce este?

— Nu găsim pe Mr. Bloem.

— Nu-l găsiți? Vaporul doar nu-i mare. Ce vreți să spunete?

— Adevarul. L-am căutat peste tot. Abbot și eu; Mr. Bloem nu e pe bord.

— Mr. Bloem este aici! răcni Bittle. Căutați-l bine și nu mai veniți fără el.

Pe neașteptate un glas metalic făcu pe Bittle să tremure iar pe Pat să sară ca arsă cu înima bătind îngrozitor.

— Încetișor, Bittle!

Acesta tresări ca lovit de-o teroare superstițioasă, Pat se îndreptă spre ușă, dar banditul o apucă și o azvîrlă de perete.

— Pat, strigă vesel vocea, Pat cum merge treaba?

Bine, Sfîntule, tu ești?

— Desigur.

Bittle scoase din buzunar cele două revolvere.

— Omorîți-l, strigă el; nu stați ca momiile! Luați-vă armă! O sută de lire celui care-l va pinde.

Rîsul lui Simon se auzi din nou.

— Ești zgîrcit, Bittle, nu vrei să mărești recompensa?

Abia atunci îl văzu Patricia, cățărat pe parapet, cu doi oameni lîngă el. Crezu mai întii că al teilea e Algy, dar zări că omul era îmbrăcat complet. Se auzi fuga a patru marinari înarmați cu puști.

— Ușurel, le strigă Sfîntul. Bittle vezi că oamenii tăi să ia seama, în sacul care ne apără se află scumpul tău prieten Bloem.

Stați! strigă Bittle. Apucînd pe Pat în brațe o trase afară din cabină, pe puntea luminată de lună, ca Simon să o vadă.

Templar! astrigă el, dacă nu te predai, o ucid sub ochii tăi. Îți dau trei minute de gîndit.

CAPITOLUL XVIII

UNDE APARE TIGRUL ÎN CARNE ȘI OASE

Trei minute mai tîrziu, Simon și Horace intrau în salon, bine păziți. Patricia nu se afla acolo.

— Bună seara, Bittle, drăguțule, spuse vesel Simon. Ce surpriză plăcută! Stai jos și să vorbim.

Bittle rîse.

— Toți facem greșeli, dar n-aș fi crezut să uiți că noi avem pe Miss Holm.

— Sper să uiți de prezența ei, dar ai dreptate, toți facem greșeli. Cele mai multe sunt însă reparabile.

— Nu toate! făcu Bittle. Am făcut greșeala să te cred mort, dar va fi îndreptată, deoarece din acest moment ești un om mort, Templar.

Sfîntul se uită de jur împrejur.

— Nu e rău, dar îmi făceam altă idee de rai. De astfel — și el privi pe cei șase marinari înarmați pînă în dinți — nici aceștia n-au aerul de îngeri. Cu atît mai puțin, d-tă. Poate din greșeală sunt în iad!

Dar Bittle era sigur de reușită, astfel că nepăsarea lui Simon nu-l neliniști.

— L-ați căutat? întrebă pe marinari.

— Mi-am predat arma cînd au pus mâna pe mine, răspunse Sfîntul.

Dar și-ai pastrat cuțitul. Te cunoșc eu!

Dupa ce îi lăua cuțitul, prins de antebraț, îl căuta și mai amânunțit să-l gasira și pe celalalt de la picior.

Nu vreau să mă expun la nimic. Templar, spuse Bittle satisfacut.

Poți să-mi dai înapoi port-țigaretele. Cuțitele n-au valoarea lui, căci e de argint și l-am ciștințat în 1913.

Bittle îl cerceta cu atenție și-l înapoie. Acesta se întoarse pe neașteptate și făcu doi pași spre oamenii care îl păzeau. Marinarii tresariră. Sfîntul izbucni în rîs.

Nu prea sunt vojnici. Sunt dezarmat, pe cind ei sunt un fel de arsenal ambulant. Cu toate astea le e frică.

Simon se aşază în față unuia din ei, și-l apucă de nas strîngîndu-l, iar altuia îi dădu cîțiva pumnii.

Bittle ridică revolverul. Sfîntul rîse cu poftă și ridică mîinile.

Prietene, spuse el, e numai o demonstrație morală.

Aduceți o funie să-l legăm.

Se aduse o șringhe solidă cu care-i legără mîinile la spate. Marinarul, care și cunoștea meseria, strîngea vîrlos, căci era cel pe care Simon îl apucase de nas. Funia îi însinjerase mîinile, dar Simon zîmbea.

Vezi să n-o rupi, șopti el marinarului.

Omul îngenunchе să-i lege și picioarele, dar Templar îi dădu o lovitură în față, căci aruncă pe podea.

Daca nu te supără, vreau să stau jos, spuse Simon și străbătînd salonul cu nepăsare se aşeză pe unul din fotoliî.

Acolo, îl lasă pe marină să-i lege picioarele cu aceiași brutalitate.

După ce se ridică, omul îl lovi pește gură și pește față. Simon nu elintă.

Te felicit, murmură Templar. Ești primul care a îndrăznit să mă lovească. Înainte de a se lumina de ziua vei fi al treisprezecelea om pe care-l voi ucide.

Destul! striga Bittle marinarului care voia să reinceapă. Legați pe Horace!

Valetul strinse pumnii și se pregătea de apărare.

Numai să încercăți! zspuse el.

Horace era solid și curajos, dar nu putu să lovească decit de vreo doua ori, înainte ca banda sa-l trânteasca la pămînt și sa-l lege.

Apoi Bittle trimise pe unul din ei să aducă pe Patriția.

Fata intra în salon semeată. Cînd văzu însă pe Templar legat și cu față vinată, își pierdu calmul.

Simon! gemu ea.

Pat facea doi pași spre el, dar doi marinari o opriră pe loc.

Înceț, fetițo dragă, spuse Sfîntul, stai departe de ei. N-am nimic, cînd te gîndești la starea în care se va găsi ce-l ce m-a lovît. Acum, Pat, draga mea, ascultă liniștită discursul pe care prietenul nostru Bittle, îl va pronunța cu ocazia triumfului. Moare de bucurie, îl după vad buboial care-i ține loc de figura.

Sper că recunoști, răsunse Bittle nebagnit în seamă insultă — că am dreptate să mă bucur, judecînd după felul cum s-a terminat rivalitatea noastră.

S-a terminat? îl intrerupse Simon, dar eu nici n-am început.

În cazul acesta, șansele d tale sunt minime. Ai avut dreptate cînd ai spus că ăveai să-ți conuște viitorul d tale. Dar sunt convins că doi din oamenii noștri — sunt pe bord, să ar supara dacă aş vorbi fata că ei — ţie de față.

Și se întoarse spre unul din oamenii sai.

Lambert, du-te de vezi dacă Mr. Bloem și Mr. Maggs pot veni aici.

Omul parăsi saloul, iar Bittle se întoarse spre Simon.

Poate vrei să ne povestești, cum ai scapat?

E foarte simplu, răsunse Sfîntul zimbund; cînd eram copil, o vrăjitoare m-a învățat secretele ei. Dupa ani întregi de antrenament, de remunțari, de rugaciumi și posturi, am reușit să-mi fac corpul inuțâcabil sub acțiunea meie voințe concentrate. Pot dar, după voința mea, să plutesc în aer și aceasta explica faptul că am ieșit repede din puț. Dar, vad că nu ești convins.

Prostii, facu Bittle plăcăsit, nu prea e distractiv.

Dar ma distreaza în schimb pe mine, răsunse Simon care se pregătea să reinceapa povestea, cînd intra Bloem și cu Maggs.

Cei doi bandiți, scuturăți zdravani, se învioraseră cu o baie rece; dovada era parul lipit și hainele umede. Mai mult încă, Bloem avea în frunte un cuciui, care avea toate cîlcorile curenubeului. Sud-africanul se uită la Simon cu ură.

Buna ziua, Mr. Bloem, spuse Simon cu vocea taragănată. Apoi întorceindu-se spre Bittle îl întreabă:

D-le Președinte, cine e celalalt zimbitor invitat?

Capitanul nostru, Mr. Maggs, răsunse Bittle: Miss Holm îl cunoaște, l-a ciomagit acum cîtva timp.

Bravo! striga Simon, te-a atins bine Maggie, sau așa e figura ta, urita?

Ma numesc Maggs, răsunse capitanul.

Te voi numi Maggie, e mai frumos. De altfel n-am avut intenția sa te supar, cînd îi-am vorbit de figura d-tale: e foarte dulce și-mi amintesc pe aceea a unui bou din Baycombe.

Mr. Maggs îi întoarse spatele și se îndrepta spre Pat. Simon pali, iar vinele îi se umflara în forțarea ce o facea să rupa legaturile.

Capitanul apucă baribia fetei între degetele lui groase și se apleca spre ea amenințător.

Puteai să mă omori, lovindu-mă așa de tare, dar iți vrei cere iertare

-- Stai jos Maggs, striga Bittle amenințator.

Mormând, capitanul se aşeaza pe un scaun, fără să inceteze de a privi pe Patricia. Bloem se aşezase și el.

Sfîntul ședea pe un fotoliu turnant din capatul mesii.

Bittle rămase cîteva minute liniștit, în timp ce marinarii se aliniară lîngă zid.

O atmosferă de ură și cruzime plutea în aer.

În picioare, la celalalt capat al mesii, Bittle era încintat de efectul ce-l va produce intervenția lui.

-- În momentul în care iau cuvintul pentru a mulțumi consiliului de administrație... începu Sfîntul cu vocea băt-jocoroitoare.

Această glumă rupse tensiunea care domnea în salon. Pat zîmbi.

-- Cam seamana a melodrama, spuse ea lui Simon. Și cu toate acestea lui Mr. Bittle nă-i plac situațiile teatrale.

-- Nu pot să le sufăr, dar momentul e excepțional. Acest om — Simon Templar — s-a amestecat în afacerile noastre. Mulțumiță unei minuni, a scapat din mrejele pe care i le-am întins. Cred că nici unul din dvs. nu e dispus să-l părtinească. Acest om e un pericol pentru noi. Cred că exprim dorința tuturor, declarind că trebuie să moara.

Își privi tovarășii pe rînd. Se auzi un murmur de aprobație.

Votăm deci moartea! rosti încet Bittle, cu ochii selipitori.

Ce drăguț din partea voastră! exclamă Sfîntul.

-- Cit privește pe valetul lui Templar și el trebuie să moară. Iar ceea ce privește pe Patricia Holm, sunt hotărît să mă însor cu ea imediat ce Templar și Horace vor fi execuții. Maggs va celebra cununia.

Bittle luă un revolver de pe masă.

-- Daca vreunul din voi -- inclusiv Maggs -- are ceva de spus, să vorbeasca.

Nimeni nu mișcă.

Sînt foarte surprins, rînji Bittle, că neinvinsul Mr. Templar, n-a protestat cînd a auzit soarta ce-i este rezervată.

Simon căscă.

Înainte de a muri, vreau să vă povestesc istoria unui oarecare Mr Carn, pseudo-medic și inspector la Scotland-Yard...

Patricia, îl întrerupse Bittle, m-a pus la curent. Deci pot să te asigur, că voi întrebuița același mijloc contra lui Carn, pe care l-am întrebuițat și cu tine. Nici el nu va îndrăzni să tragă asupra lui Miss Holm.

Eu nu cred! spuse Simon calm și nu dau un ban pe pielea voastră.

Bittle înalță din umeri și făcu semn unui marină.

— Să începem cu valeul! hotărî el.

Omul, indicat să tragă, ridică încet revolverul.

— Stați puțin!

Simon vorbise încet, dar cu ton poruncitor.

Marinarul lăsa brațul în jos.

Bittle se întoarse spre el.

— Ai să spui ceva înainte de executare? întrebă el cu ironie. Poate vrei să-mi ceri iertare în genunchi? Înutil. Dar să spun drept, m-ar distra grozav, spectacolul acesta.

— Așteaptă mult și bine! murmură Simon.

Reușise să-și scoată port-țigaretele și încet tăiase sfârșita care-i lega mîinile, iar acum încerca să-și deslege picioarele pe sub fotoliu.

— Vedeți, făcu el cu nepăsare, toți facem greșeli, dar d-ta ai făcut trei foarte mari. Înțelegi, Bittle, drăguțule, eu am prevăzut și aranjat întrevederea noastră pentru distrația mea personală. Ce spui?

Îți voi spune părerea mea, după ce vei vorbi.

Totuși Sfîntul nu se grăbea.

Vei înțelege mai bine, reluă Simon, că am dreptul să ţin un discurs, cînd îți voi explica cum, în afacerea asta,

eu am devenit acționarul cel mai important. Stai și asculta-mă. Noi suntem reușiți aici, întocmai ca membrii unei fericite familii și exact în condițiile pe care le-am prevăzut. Adevarat, am riscat mult, dar era necesar pentru a perfecta punerea în scenă. De altfel, era și o chestie de timp, și a trebuit să las să treaca vremea necesara, înainte de a pune totul la punct. Timpul căre trebuia a trecut și încep.

Simon se întrerupse, privind pe Bittle și Bloem zimbind.

Unde este Harry le Duc? întreba el.

Dacă Templar ar fi aruncat o bombă la picioarele lor, n-ar fi avut mai mare efect.

Cei doi oameni se priviră neliniștiți: banuielile și teama se cîteau lamurit pe figurile lor.

Sfîntul, răsturnat în fotoliu, zîmbea mereu; taiese și ultima bucațică de frîngchie care-i lega picioarele. Pe neașteptate, sîrtuna izbucni. Bittle puse mîna pe șîmpărul lui Bloem.

Unde e Harry? striga el.

Sud-africanul se ridica în picioare, dînd la o parte mîna lui Bittle.

Lasa-mă în pace! striga el, nu-i grelșeala mea, eaci nu mi-ai spus nimic. Erai grabit să ții discursul, și eu singur n-am avut vreme...

Se întreupse și privi spre Simon.

Acest nemernic, continua el, m-a atacat cînd duceam o tava lui Harry. O fi intrat în cabina.

Bittle sări asupra lui Bloem și acesta fugi într-un colț al salonului, pentru a se feri de furia lui.

Cercetați imediat tot vaporul! striga Bittle. Dați luga, toți!

Pentru ce? întreba Simon, e de prisos. Dacă vrei să-l gasiți pe Harry întoarceți-vă la Baycombe.

Ce vrei să spui cu asta? întreba Bittle cu vocea răgușită.

— Aceasta înseamnă că după păruiala lui Bloem, am găsit în cabină pe Harry le Duc, *alias* Agatha Girton. Am stat mult de vorbă și mi-a povestit cum Agatha Girton murise la Hyeres, cum i-a luat identitatea și cum a aflat Tigru. Nu înțeleg cum acesta nu s-a mulțumit cu aurul băncii americane și a excrocăt pe Harry de avereia lui Miss Girton. Harry le Duc a devenit furios și nu e bine cind îl superi. A încercat să-l omoare pe Tigru, care și-a dat seama de greșeala făcută și s-a hotărât să-l aducă pe bord, iar cind vor fi pe mare să-l arunce la fund, legat cu pietre de picioare.

Este un mijloc minunat de a scăpa de cadavrul victimei. Harry mi-a spus multe despre Tigru și banda sa. În schimb i-am spus și eu ce știam. Ne-am părăsit străinându-ne mîna; Harry a încercat să salveze pe Patricia la care ținea foarte mult. Acum este la Baycombe și este ocupat să scrie o scrisoare lui Caron. Astfel dragă Bittle vei fi aşteptat la intrarea în portul Capetown iar mina din Deep va fi supravegheată, în cazul cind veți încerca să sosи prin altă parte.

Bittle merse spre Sfînt și-i puse revolverul în timplă.

— Încă o clipă, adaugă Simon.

Bittle ezita cu mîna pe trăgaci.

— Lasă-mă să-ți povestesc tot, poate o să-ți fie de folos. Să trecem la a doua greșelă pe care ai făcut-o căci e cea mai importantă. Ar trebui să vorbească Horace, dar el îmi cedează locul. Horace l-a făcut nevătămător pe mecanicul vaporului, și s-a îmbrăcat cu hainele lui. L-am vorbit chiar de cîteva ori, fără să bagi de seamă. Și eu era să mă înșel, deoarece era să-l strîng de gît, cind am coborât la mașini. Noi doi am executat ordinele și am pus vasul în mișcare. Dar aceasta nu e destul...

Bittle coborîse brațul pe măsură ce Simon vorbea. El vedea că ceea ce spunea Sfîntul era din ce în ce mai alarmant.

Simon zimbea, avind aerul ca minte, dar numai oare ceva hotăritor, adeveri spuse lui. Ce o să mai spună? Din a treia greșeala ce catastrofa o să vina?

Simon privi în zare prin ună din ferastruici și deodată observa ceva care îi produse o mare mulțumire, incit era să izbucnească într-un hohot de ris. Dar, se stăpini și continua.

Horace a servit mult timp în marina militară și mi-a fost de mare folos. Am demontat pompele și am azvîrlit în mare piesele mai importante, apoi am deschis trapele din cala. Nu cunosc bine numele acestor lucruri nautice, dar Maggie o să-ți spuna despre ce e vorba. În sfîrșit apa, va năpădi în cala și chiar îmi pare că vaporul și-a micșorat viteza.

Duceți-vă să vedeți.

La aceste vorbe, navaliră cu toți pe punte. Bittle cu revolverul în mină, își facea drum.

Vaporul își pierduse aproape toata viteza și se înclina la tribord.

Aurul! bilbiia Bloem! Aurul! Bittle, da ordin oamenilor să-l încarce în șalupe.

Imbecilule! bombâni celalalt care și gasise calmul, și ai carui ochi, strâluceau de furie.

Cu privirea sticioasă ridică cele două revolve.

Ti-ai făcut de cap Templar, rângi el, dar nu te vei bucura de victorie.

Izbi nervos cu piciorul într-un marinări care-i sta încale și continua:

Rizi, Templar, rângi el, e ultima data.

Sfîntul cu capul pe spate, rîdea de-a binelea.

Sus mîinile, Bittle!

Glasul se auzise ca o lovitură de bici.

Bittle se întoarse și vazind în prag pe omul care vorbise, dădu drumul revolverelor care cazura la pamint. Apoi se retrase într-un colț cu figura cenușie.

Algy făcu un pas înainte. În fiecare mină ținea cîte un

revolver de mare calibră. Banda toată se retrase în grozită din drumul lui.

Cred că toata lumea ma cunoaște aici! continua Mr. Lomas Cooper cu aceeași voce metalică.

Fața Patriciei arată o mirare fără margini.

Eu sunt Tigru! face el.

CAP. XIX

UNDE SFÎRȘITUL E TOTDEAUNA FERICIT

A spus bine Bittle, Mr. Templar, ai cîștigat aurul. Il vei lua, eu nu-ți port pică; nici nu te ucid cum a vrut sa facă el caci e de prisos. Eram mulțumit de victorie, dacă cei ce ma ajutau nu m-ar fi trădat. Totul e pierdut, soarta este împotriva mea și eu sună obosit, aşă de obosit...

Își trecu mâna pe față. Tigruł parea că suferă grozav și Sfîntul admira pe omul care fară să murmură ceva, prima prabușirea cu singe rece.

Dar voi... relua Algy cu față spre pandă sa, voi trădatori perfizi, veți plăti. Pe mal, unul din voi n-a ezitat să traga în mine din umbra. Glonțul m-a atins puțin, dar pentru a fi sigur că nău ma scol, trădatorul mi-a tras alt glonț în piept.

L-am gasit mai tîrziu, strivit de cămașă de metal pe care o port. Am venit pe bord cu Miss Holm, hotărît să va iau aurul. Din nenorocire eram slabit și am ajuns aici ca să aud discursul lui Bittle și pe Templar care-și bătea joc de voi.

Își frâça încă odată fruntea, cu un aer obosit.

Ne scufundăm încet, continua el. Aveți timp să dați drumul șalupelor în mare: voi echipajul, care ați ascultat de ordirele celor trei oameni. Nu vreau să va mai vad. Plecați.

„Mă sănătatea și viața lui să crească în iertarea lui. Algy să facă un pas în lătură, lăsând liberă ieșirea. În liniște, pe fură, trecură unul după altul, pierzându-se în noapte.

Sfîntul se scula și și întinse brațele: bucățile de fringhie căzură pe jos.

— Am prevazut o ultima scenă foarte mișcătoare, cu schimbare de acțiune, spuse el.

Apoi privi spre Tigru și zîmbi.

— Te felicit, Algy. Pot să-l liberez pe Horace?

— Desigur.

Simon se duse spre Bittle și și luă din buzunarul lui cele două cuțite. Își liberă servitorul, apoi se apropiă de Patricia și o sărută. Cu nervii destiști, ea se agăță de el, ca un copil și începu să plângă.

— Mr. Templar, spuse Tigru, poți să pleci cu prietenii d-tale. Eu rămân, am de aranjat socotelile cu ai mei.

Simon săcă semn lui Horace să plece cu Patricia.

Vin imediat și eu, le spuse el.

Algy luă mâna Patriciei.

— Nu-ți cer să mă ierți, murmură el. Sunt fericit că am fost împiedicat să-ți fac rău. Sunt un criminal, dar d-ta ești singura femeie pe care am iubit-o.

După ce plecă Patricia, se întoarse spre Simon:

— Îmi dai voie să-ți strîng mâna?

— Cu multă placere, răsunse Simon întinzându-i mâna.

Clac!

Glonțul trecu pe lîngă brațul Sfîntului, care văzu ochii lui Algy devenind deodată sticioși, apoi Tigru se cățină și căzu.

Maggi și Bloem erau rezemați de perete; Bittle ținea în mâna un revolver. Dintr-o mișcare, Sfîntul se întoarse și *Bella* cuțitul lui nedespărțit spintecă aerul și se însipse cu vîrful în pumnul său.

Simon, în genunchi aproape de cadavrul Tigru lui, ridică cele două revolvare ale lui Algy.

Laș și trădător pînă la sfîrșit. Bittle! spuse Simon dar după trei luni vei fi spînzurat la Exeter!

Pe cînd vorbea, o lumină orbitală, inundă vaporul.

Pe deasupra umerilor lui Templar, cei trei bandiți văzură pe mare, razele puternice a două proiectoare care luminau vasul.

-- Iată pe Carn! murmură Sfîntul, fără a pierde din vedere periculosul trio.

Horace și Pat reveniră atrași de detunătură.

— Tigrul e mort! săcăTemplar dînd cele două revolvele lui Horace. Apoi ieși pe punte.

Vapoarele, care se apropiau de yacht — torpiloare desigur înaintau cu repeziciune.

Iată sfîrșitul aventurii, spuse Simon, petrecîndu-și brațul peste umerii Patriciei; dar mulțumită Domnului, începe alta.

Yacht-ul începu să se incline serios la tribord, și erau nevoiți să se sprijine de parapet.

Simon alergă îndărât, și dispără pe scară. Cînd pătrunse în salon, Horace cu coatele pe masă, ținea la respect pe cei trei bandiți.

Simon le legă mîinile și picioarele, cu bucătîca de frînghie rămasă pe jos, apoi îi tîri pe punte. Yachtul nu mai înainta; torpiloarele se apropiau de ambele părți. Templar se urcă pe pasarelă și rămase în picioare, în lumina proiectoarelor.

Nu maideci, Carn îl strigă.

Cum merg lucrurile?

De minune! Trei prizonieri și cadavrul Tigrului.

Carn se urca pe scara de frînghie.

Iată-mă, spuse el. Dar, văd că vă scufundați... Trebuie să va luam pe unul din torpiloare.

Nu ne înecăm de loc, îl asigură Sfîntul.

Le-am spus bandiților că vaporul ia apă, dar nu e adevarat. Am golit eu și Horace, balastul de la babord și am umplut pe cel de la tribord, acționînd pompele automa-

te. Vaporul își va recăpăta echilibrul, caci am pus toate la punct.

Se îndreptară spre salon și Simon îi povestî tot ce se întimplase.

Aș fi putut să ajung prea tîrziu, facu detectivul. Te felicit.

Ce rol a jucat Lapping în aceasta afacere? îl întreba Patricia. Și îi istorisi intrevederea cu el.

Lapping cunoștea intențiile mele, răsunse Carn, și eu i-am spus că și Sfîntul e pe urmele Tigrului.

El și-a închipuit că te-a trimis Templar să afli ceva amanunte.

Simon nu vorbi de Harry le Duc; acesta îi spuse doar cînd l-a părăsit, că vrea să uite trecutul.

Vei spune lui Lapping că Harry le Duc nu va încerca să se răzbune.

Inspectorul deschise ochii mari, dar Templar nu mai vorbi nimic.

Sîntem toți mulțumiți spuse vesel Sfîntul; d-ta îi ai pe criminali, iar eu aurul.

Uitasem aurul, făcu Carn.

-- Eu nu uitasem. Sîntem chit, doctore. Vreau să redau tezaurul proprietarilor lui. Ma cunoști Carn; voi îndrepta vaporul spre New York spre a-mi primi recompensa. Vreau să mă retrag din afaceri. Îți las onoarea de a arresta banda.

Miss Hol te întovaraște, fără îndoială, spuse el.

Am s-o întreb, și porni numai decît spre est. Un vapor cu motor e ușor de minuit și Horace se pricepe. De altfel, America e mare și vom nimeri noi, undeva, pe coasta ei. Acolo vom lua un pilot. Bineînțeles, vom naviga numai ziua și străbaterea oceanului e lungă – dar sunt alte luni de miere mai rele.

Unul din torpiloare plecase în cautarea șalupei care ducea echipajul; corpul lui Algy și cei trei prizonieri fură duși pe celalalt.

Care parăsi yacitul ultimul.

La revedere, Sfintule, calatorie buna.

Dominul sa te binecuvînteze, si sa-ti ajute sa umpli numeroase inchisori, intr-o cariera frumoasa, ii ura Sfintul, cu veselie.

Se stie ca Horace luase obiceiul cind isi deștepta stăpinul si-i aducea ceaiul, sa-l vesteasca totdeauna ca ziua va fi frumoasa.

In acea dimineata, credinciosul valet, aducea din bucatarie, cîte o ceașca de ceai în fiecare mină! Se opri în fața unei cabine și puse ceaiul jos, pentru a bate în ușă. Acolo, ramase pe ginduri cîteva clipe și se scărpina în barbie. În cele din urma se hotărî să nu mai bata. Luînd cele două cești în mîna se întoarse și dispăru în bucatarie.

Un singur lucru putea să răstoarne obiceiurile lui Horace!

Neprevazutul!

SFÎRȘIT